

CON ONG

tuần báo trào phúng đôi lập

môn bài nhà nước cấp số 3716/TBTT/CH-BCI

Số 43

10 tí

Tuần lễ từ 25-10
đến 1-11-68

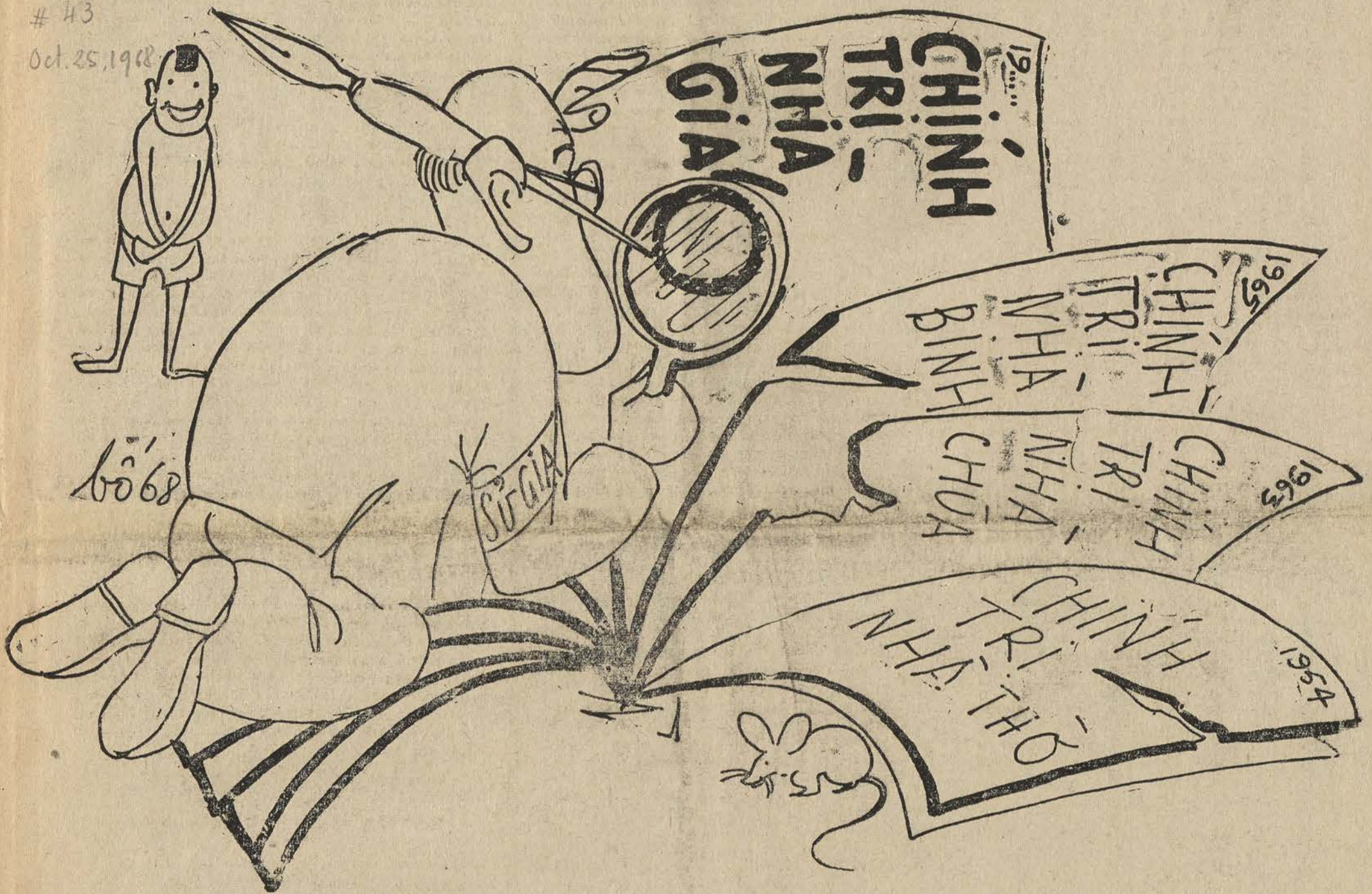
CHỦ TIỆM KIỂM ĐẦU BÉP MINH VỒ

CỬA TIỆM 101 VÕ TÁNH SÀI-GÒN

ỐNG NÓI 91.905

Wason
DS 531
C94++

43
Oct. 25, 1968

CON ONG CHÀO MỪNG TỐI CAO PHÁP VIỆN 9 NÚT

Quyền thứ ba trong thể chế
Đệ Nhị Cộng Hòa VN đã chính
thức ra đời. Ngày 22-10-68 vừa
qua, 9 thẩm phán tối cao Pháp
Viện đã tuyên-thệ nhậm chức tại
Pháp Đình Saigon.

Là những tên viết báo trào
phúng, chuyên về bộ môn châm
chích, chuyên "đâm" bị thớ chọc
bị gạc, chắc nhiều người nghĩ
rằng Con Ong ngàn những gì
tượng trưng cho khuôn phép, cho
trật tự và kỷ luật. Nhưng ai nghĩ
như vậy là lầm. Sở dĩ Con Ong
phải làm nghề châm chích chỉ vì
xã hội bị giờ nhớ những quá Ủy
quyền quốc gia không được tôn
trọng, luật pháp bị coi thường.

Và ngay cả hiến pháp chín nút,
mặc dầu có nhiều người ăn thề
quyết tôn trọng nhưng vẫn chưa
được tôn trọng đúng mức. Quyền
an toàn cá nhân, quyền tự do
ngôn luận, quyền đôi lập v.v...
Vẫn còn là những đồ trang sức
để ngắm nhìn cho vui mắt

Vì những lẽ đó mà Con Ong đã
phải làm công việc châm chích để
mua thù chuộc oán. Cũng chỉ vì
muốn những mũi chích tuy có đau
buốt, nhưng là những mũi thuốc
trị sinh, những mũi chích ngừa
để diệt những con vi trùng độc
đang khoét rỗng xã hội Đại Ngu,
để ngừa cho xã hội khỏi mắc

những cơn bệnh truyền nhiễm
kinh niên. Con Ong chỉ mong xã
hội sớm tốt đẹp để giải nghệ châm
chích.

Vì thế, chẳng những Con Ong
không cảm thấy sợ sệt trước
những vị thẩm phán tối cao
nghiêm trang đạo mạo, mà còn
mừng khi thấy cơ quan tư pháp
tối cao đã ra đời, gây thành cái
thế chân vạc lập pháp, hành pháp,
và tư pháp, giúp cho nền Đệ Nhị
Cộng Hoà Đại Ngu hết còn khép
khìng như kiềng... hai chân.

Trong một xã hội nhỏ nhãng
như hiện nay, luật pháp là niềm
hy vọng cuối cùng để tái lập trật

tự và ổn định. Con Ong hướng
về Tối Cao Pháp Viện như ngọn
hải đăng trong đêm trường tối
tăm mù mịt. Với chín vị thẩm
phán (chín nút) tuyên thệ ngày
29-10-68 (2 + 2 + 1 + 0 + 6 + 8
= 19, lại chín nút), quý vị có
thừa khả năng và kinh nghiệm,
Con Ong chỉ xin quý vị hai chữ
VÔ-TỬ.

Xin quý vị đừng làm cho hy
vọng cuối cùng của người dân
tiêu tan như khói thuốc phiện.

NỢC ĐỘC

CHỈ CÓ THỂ THÔI Ừ ?

Đọc báo hôm nay thấy chuyện lo buồn. Cụ già gân, có sự thấp túng của anh Bảy Tê đi xem văn nghệ Việt Nam biểu diễn trước khi đi ngoại quốc. Mở đầu anh Bảy nói xôm: «Trong tương lai, Bộ Thông tin sẽ nỗ lực phát huy nền văn nghệ phục vụ dân tộc để phân ảnh trung thực nỗi đau thương và niềm hy vọng của dân tộc Việt Nam trong giai đoạn chiến đấu cam go này». Nói vậy, ai cũng phải chịu là đúng. Và sau một loạt các màn múa máy quay cuồng, các điệu múa xòe, múa uốn éo, múa mồm, múa tay, múa chân... cụ già gân, có lẽ cả đời chưa thưởng thức bao giờ đã khen lấy, khen để.

Cụ bị mắc lừa rồi cụ ơi!

Cụ có biết tên đầu nậu Hoàng thi Thơ là ai không? Chúng đã làm gì cho văn hóa nước nhà? Kể về sáng tác thì mỗi cá nhân đều có góp phần vào văn nghệ. Nhưng nếu kể tới các vụ đầu thầu văn nghệ thì đây là một tổ sư tham nhũng. Trước khi giao đoàn văn công của Bộ Thông tin tổ chức thì phải gọi là văn công mới đúng — cho bọn này dẫn đi thì phải nhờ cụ Mai xá Lợi, viện trưởng viện Nghệ Sĩ lập hồ sơ đề sẵn đó. Chắc chắn, khi giao cho bọn này đầu thầu thì thế nào cũng kèm theo các vụ: buôn lậu, đổi tiền, cướp công... Và nhất là chúng sẽ đem đoàn văn công lớn nhất nước đi diễn ở các phòng trà để kiếm thêm tí tiền nước. Cái hồi cụ còn ngồi tù với nhóm Caravelle, tụi này đã từng lấy tiền của Bà cố vấn Ngô đình Nhu để làm một chuyến qua Nhật «đánh đi lấy tiền» rồi.

Đó là nói về mặt tổ chức. Còn nói về mặt chương trình thì ngoài cái món cái lương vơ vớ rất đủ để tỏ ra cái «nỗi đau thương của dân tộc» như anh Bảy Tê, đã nói, ngoại giả đều là rác rến. Máy cái show cũ rích đã thấp thành rác rây ở các tiệm nước Giao Chỉ rồi: cụ già gân là người đạo đức nên không lui tới mấy chỗ đó dấy nên không biết là chương trình đó là ở chỗ đó dấy chui lên. Nó chẳng có vẻ tinh khiết của văn hoá dân tộc như cụ tưởng lắm. Nếu không tin, cụ cho đòi thăng ma cô nào bệ rác nhất Giao Chỉ... như thằng Ma cạo hỏi xem thì biết.

Ta sắp cho bọn đó công du sáu nước Âu châu.

Ta sắp đầu văn hóa với Miền Bắc mà xài bọn xài rác đó thì thật là nhục quốc thể.

Cụ già gân ơi!

Văn hoá Việt Nam là một thực thể siêu việt và linh động. Nó tiềm tàng trong thiên môn, miếu mạo, phong tục, lễ nghi. Muốn thưởng thức văn nghệ dân tộc, xin mời cụ coi ban vũ ở Đại Nội Huế. Muốn hiểu nhạc Việt Nam hãy lắng tâm hồn nghe tiếng chuông Thiên Mục bằng bạc trong sương sớm, trăng mờ. Muốn coi hát thì phải rước cho được đoàn Hát Bội Bình Định mà ngày xưa chuyên diễn cho ông Hoàng, bà Chúa xem. Hiện còn đủ cả đấy. Không thiếu gì hết, Sở dĩ, tôi phải kể ra là vì sự cụ hỏi: — Thế văn nghệ của ta đâu?

Biết bao nhiêu thăng dốt cứ hỏi-Dân tộc ở đâu? Nên chúng trở thành vong bản.

Tôi không phải là nhà văn nghệ. Nhưng tôi xin hứa trước, nếu ngày nào cụ già gân và cụ Mai Ngự Sĩ về hưu trí, ăn mừng thượng thọ, Minh Võ và Bồ 68 sẽ xin hiến cụ một châu Hát bội chúc thọ số dách. Cụ coi phải mẹ phải mệt, phải xúc động kịch liệt... và có thể vui về quy tiền luôn, rất là mát mẻ. Thà chết cho văn hoá thuần mỹ hơn là sống với văn nghệ bệ rác. Phải không Cụ?

Trong cuộc lễ kỷ niệm chiến dịch Thế Giới Chống Nạn Dối, nhà Tổng trưởng kinh tế Âu Ngọc Hồ đã khoe với báo chí:

— Khám phá hai mỏ dầu hỏa dọc theo bờ biển từ Quy Nhơn đến tận Cà Mau. Hai công ty lớn nhất Hoa Kỳ xin được khai thác.

— Hai ngàn tấn thịt heo đông lạnh đã đến Sài Gòn.

— Hai mươi triệu ca hộp thịt hộp sắp được nhập cảng.

— Đầu tháng 12-1968 nhập cảng một triệu Mỹ kim thịt hộp.

Những cái «tít» và «xú tít» trên đây, được «thường» ở nhật báo Tiền Tuyến số 1.040 xuất bản ngày 18-10-1968. Nhà bếp đọc xong bài báo của phái viên Viêm Hồng bỗng khóc thét lên. Không phải khóc thét vì Viêm Hồng mà khóc thét vì cái tài kinh bang tế thế của ông Âu Ngọc Hồ. Làm kinh tế mà chỉ rêu rao thành tích nhập cảng heo đông lạnh, cá mòi hộp, ba tề, xúc xích hộp với những con số thật bự thì ai mà chẳng làm kinh tế nổi. Lạ là phải dành riêng chức Tổng trưởng cho những ông có tiến sĩ kinh tế học. Ở cái thế hiện tại, không một nhà lãnh đạo nào dám nói bành là dư sức tư lực tư cường để độc lập kinh tế giành lại độc lập chính trị văn... Chúng ta đang sống nhờ viện trợ của đồng minh. Nước nhỏ nào, trong hoàn cảnh hôm nay, cũng đều phải nhờ tay nhân viện trợ hết. Heo đông lạnh, cá hộp, thịt hộp nhập cảng chỉ là một hình thức nhận viện trợ kinh tế.

Những thứ đó, càng ít nhập cảng bao nhiêu, càng bán bấy nhiêu. Càng tăng thì càng thê thảm. Nhà lãnh đạo kinh tế không biết khuyến khích một nền kinh tế tư tức trong phạm vi những vùng ta kiểm soát được, đến nỗi, heo và cá leo thang nhập cảng, nhà bếp thiết tưởng, nếu biết ngưng ngưng, ông Âu Ngọc Hồ không nên khoe khoang. Cái đáng khoe là chúng ta đã đủ thịt heo, cá tươi, cá khô dùng, không cần nhập cảng heo đông lạnh, gà đông lạnh nữa cơ. Chứ, cứ khoa trương những thứ mà trước đây ta xuất cảng, bây giờ phải nhập cảng như heo, gạo, cá, nhà bếp e rằng đó chỉ là những đám mây đen phủ kín nền kinh tế Giao Chỉ.

Ông Âu Ngọc Hồ còn cho rằng, từ sau biến cố Mậu Thân, vật giá không tăng mà còn giảm. Chắc chắn là ông Tổng trưởng không hút thuốc lá Ruby, Capstan, Bastos mua ở ngoài hè rồi. Ông cũng không uống la de 33 luôn. Ông mà nghiện thuốc lá Ruby, phải đi mua từng gói như chúng ta, ông sẽ không tuyên bố đẹp đẽ vậy. Cuối cùng nhà lãnh tụ kinh tế tiết lộ dân Giao Chỉ sắp no nứt bụng, giàu đồ tương ời chúng ta có hai mỏ dầu và sông ở bờ biển từ Quy Nhơn vào đến tận Cà Mau. Hai mỏ này mà khai thác, Giao Chỉ sẽ biến thành dân nha giàu. Lại dư phân bón thừa đem xuất cảng, khỏi cần nhập cảng cả... phân bón như hôm nay.

Nhà bếp mừng quá. Một thứ bánh hạnh phúc đây. Liệu đến tết Công gô hạt cái mỏ này đã khai thác chưa? Nhà bếp không cần giàu. Chỉ cần được đớp phân bón khai thác ở hai cái mỏ dầu của ông Âu Ngọc Hồ thôi. Ta sẽ sung sướng nhắm mắt tra cuộc đời trước khi được ăn «cứt bón» do đũa thần kinh tế của nước ta khều ngay từ lòng đất quê hương ta. Thưa ông Âu Ngọc Hồ, anh em Con Ông đang chờ ăn «cứt bón» ở hai cái mỏ dầu và sông. Mọi mắt trông đợi tài kinh tế của ông để ăn «cứt bón» dân tộc.

MỘT THỨ BÁNH HẠNH PHÚC MỚI CỦA NHÀ KINH TẾ TÀI BA ÂU NGỌC HỒ

Vậy là đại hội đêm không ngủ Chuồng Chó quyết định sẽ trao đổi văn hóa, văn nghệ theo đường lối riêng của mình. Con đường chống Cộng nào cũng dẫn đến chiến thắng. Dù vương đạo hay bá đạo, hễ chiến thắng Cộng Sản là tổ quốc có phần nhờ. Chúng ta chống Cộng, các anh chống Cộng, nhà nước chống Cộng. Mỗi người chống Cộng một kiểu. Anh chống Cộng theo đường lối cao cả của người trí thức tức là tìm những kẻ vô nhân đạo của chủ thuyết Mác. Lê mà đập bằng cái văn phòng của kẻ có học. Chúng tôi vô học, chúng tôi chống Cộng theo đường lối cụ lý, cụ leo tức là hải hước lý thuyết Cộng Sản và lộ bịch hóa các lãnh tụ Cộng Sản tới mức độ bần nhất. Anh không bằng lòng thì mặc cha anh. Chúng tôi sống sướng, nhàn nhõ, mắt đầy nhưng chúng tôi không chủ trương dâm ô, đồi trụy. Và lại, vì tổ quốc và dân tộc mà chúng tôi dùng ngôn ngữ thô bỉ chống Cộng, chống tất cả những gì quốc gia tôi, dân tộc tôi khuyến khích chúng tôi chống. Với kẻ thù, chỉ cần những đũa con yêu của tổ quốc có thái độ. Thế là đủ. Thái độ của người... Con Ông là đánh đến nơi đến chốn, đánh thật kỹ, đánh cho vơi ống khí phần nộ cho hoa lá chủ nghĩa Mác Lê tơi bời, rụng rốn. Cần nhất là chúng ta không theo Cộng còn quý giá hơn thăng lưng lơ con cá vàng để làm kiếp cỏ dại chó-gió chiều nào mạnh, nương theo chiều ấy. Đó là lũ khốn nạn. Cộng Sản sẽ tiêu diệt chúng mày trước. Cộng Sản (nếu nó thắng) nó sẽ dành cho những người quốc gia chống chúng quyết liệt những cái chết xứng đáng được suy tôn như những cái chết của liệt sĩ. Và nó sẽ dành cho bọn «ăn cơm quốc gia thờ ma Cộng Sản», bọn đập chân trùm... lập trường những cái chết rất chó đẻ. Bọn còn đồ mặt trận giải phóng sẽ được Hà Nội dành cho những cái chết khốn lìn khi chúng thành công. Chim muông đã hết, cung nỏ đốt đi. Luật đời mờ lỵ! Luật Cộng Sản còn tàn nhẫn hơn luật đời.

Những con đười, những thằng ma cô Chuồng Chó đã can đảm chống Cộng đến chiều, chúng nó có quyền chống Cộng hay trao đổi văn nghệ theo lập trường của chúng. Anh nào không thích chúng nó chống Cộng anh ấy là cai thầu chống Cộng. Chỉ tiếc, miền Nam tự do và thế giới tự do không có cái tai nạn độc quyền chống Cộng. Một người đòi độc quyền chống Cộng là ông Ngô Đình Nhu đã chết rồi. Cái quan niệm hẹp hòi của ông Nhu là chỉ có anh em trong gia đình, họ hàng nhà ông và lũ cày cáo người miền Trung mới có quyền cứu nguy dân tộc, đã mặc sơ mi Tô Bia theo ông ta. Những kẻ ngu dốt, vẩn vơ bo bo cái quan niệm của ông Ngô Đình Nhu, tưởng nên sáng mắt đi thì vừa. Vì cũng chính một người miền Trung đã đập đồ quan niệm của ông Ngô Đình Nhu. Người ấy là ông Tôn Thất Định đó. Bây giờ mà một số những thằng ngu xuẩn còn đồ cái trò thời chia rẽ tôn giáo, địa phương thì lờm giọng quá thể. Chúng nó quên cái huyền thoại «trăm con trăm trứng» để hai tiếng «đồng bào» tha thiết nhất ngôn ngữ của loài người.

— Thưa quý bạn, vấn đề trao đổi văn nghệ thế là xong. Bây giờ, nhân chuyện hai thằng con đồ giải phóng dùng giấy thông hành Bắc Việt qua Paris mở phòng thông tin để nhục mạ chúng ta bằng cái giọng tuyên truyền xuyên tạc cụ lý của đảng chúng, thiết tưởng ta cũng nên cử một phái đoàn chu du thế giới để giải độc dư luận chứ. «Đĩ độc trị độc», ngôn ngữ cụ lý của Vẹm cần phải có ngôn ngữ siêu cụ lý của chúng ta mới bắt chúng câm họng được.

Trang quốc mẫu Thập Thành nêu câu hỏi. Chí sĩ Minh Võ đáp:

— Chúng ta đã có các ông nghị sĩ, dân biểu ra ngoại quốc giải độc bằng «cháo gà» rồi.

Ông chủ tịch Hội Tu Xuất phát biểu:

— Nhưng không gây được tiếng vang.

Nhà báo Phong Ngựa ngựa miệng:

— Muốn có tiếng vang, cần phải đem theo một đoàn văn nghệ.

Nhà văn Hồ Lô nghiêng răng ken két:

— Thì lập một đoàn văn nghệ đi! Chúng ta không cạnh tranh với ai cả, chúng ta vì tổ quốc mà ra đi. Bao nhiêu đó là đủ «đĩ» Mỹ của các chị em sẽ đòi ra đó là xanh mà xuất dương.

Đại hội thảo luận rất gay go. Cho tới khi trời sáng, gà đua nhau gáy «cù cú cu cu», vịt kêu «càng cạc», các em bán bánh mì ời ời rao «ai bánh mì nóng ròn không» thì Đoàn Văn Nghệ Chuồng Chó được quyết định thành lập. Đại hội đêm không ngủ kết quả vô vàn. Không có sự vắng tục chửi thề và dọa thượng cẳng chân, hạ cẳng tay như ở Hạ Viện hôm bầu văn phòng và các chức sắc được đớp phao câu gà.

Đoàn văn nghệ Chuồng Chó do chí sĩ Minh Võ và trang quốc mẫu Thập Thành chủ trương. Ngoài một trăm kép hát, đào hát, gái nhảy vũ điệu dân tộc, gái nhảy xéch xy, thợ đóng kịch, thợ khâu đàn, thợ... quái kiệt, thợ hát chèo còn có các nhà văn Hồ Lô, nhà báo Phong Ngựa, nhà bình luận Phong Tích, ông giám đốc chính trị ma cạo và nhóm Nọc Độc, thợ vẽ kiem quay phim xi nê ma cô soong Hím, thợ đàn cảnh Bồ 68 và vũ sư Dê Húc Càn...

phóng sự
sống sượng

SÁNG TÁC TẬP THỂ

Cái diêm phức tạp của đoàn người ra đi là ở chỗ cứ đòi kèm theo một người như ta đi coi cái lương dân theo thẳng nhỏ. Chị sĩ Minh Võ đòi mang theo vợ... Gái nhảy xéch xi Băng Cốc đòi mang theo mẹ cũng là thợ đóng kịch về nhà). Thợ nhạc Tô Mật đòi mang theo nhân tình. Nhà bình luận Phòng Tích đòi mang theo con gái. Giám đốc cính trị Ma Cao đòi mang theo một người tâm quật đảm lưng vì ông bị bệnh tê thấp. Thợ « ni ma tư» Hàng Thủ Tả đòi mang theo vợ (cũng là thợ hát Vịt Bầu). Văn văn... Như vậy, lực lượng Đoàn Văn Nghệ Chuồng Chó hùng hậu từ chối cùn rế rách đến văn nghệ dân tộc. Đoàn Văn Nghệ Chuồng Chó có thành câu ban hợp ca Thăng Long nhưng ban này từ chối vì sợ tài ca hát thua Chế Linh, Kim Loan. Ban Hoàng Thu với vũ điệu múa trống và trần thủ lư đôn cũng từ chối vì sợ tài múa thua vũ đoàn Maxim's. Ca sĩ Anh Ngọc sợ hát kém danh ca Trưng Chinh Các cô Anh Tuyết, Kim Tước, Mộc Lan, Châu Hà, Hà

Thanh đều từ chối. Tuy vậy, Đoàn Văn Nghệ Chuồng Chó vẫn «phoọc mẽ» được một «ê kíp» trình diễn ra hồn. Xin kể sau đây:

- Vũ đoàn Đồi Trời Đả Về Chiều sẽ nhả một vũ điệu thuần túy dân tộc mà vũ sư Trịnh Toét sáng chế từ hai câu ca dao:
— *Cái thừng mà thừng hai đầu
Bên ta thì có bên Tàu thì không*
Vũ đoàn Đồi Trời Đả Về Chiều sẽ mặc váy của của các bà mẹ Bắc Giao Chỉ thời xưa, múa rất hùng hân. Vũ điệu mang tên «Thúng thừng hai đầu».
- Vệ nữ thần xéch xy Băng Cốc và Nước Thu sẽ đua tài trong màn vũ xéch xy dân tộc rút từ ca dao:
— *Hôm qua lên núi hái chè
Gặp thàng Việt Cộng nó (...) em ra
Em lạy nó cũng chẳng tha
Nó đòi...*

- Màn vũ xéch xy này chống Cộng quyết liệt, chứ sự vũ phu, dìm lo ạn của Cộng Sản. Bạo lực của chúng chỉ để bắt nạt các em gái lên núi hái chè!
- Ban văn nghệ Tạp Lục Phong Tình Hoa do lang ché Hồn Hồ trình diễn các màn xiếc, ảo thuật dữ dội:
— Thuồng bím.
— Thời xế Toyota.
— Chạy đồ Mèo vùn vùn...
Rất làn tộc tính hôm nay.
- Ban Văn nghệ Tạp Lục Pí Lù do Hắc Lào phụ trách trình diễn các màn hoạt kê gái già trai thời kèn, trai già gái đóng mọi, tuột phăng áo để hở «sú cheng»...
Rất điển hình nghệ thuật mới.
- Ban Văn nghệ Tạp Lục Xà Bần do Mặt Mụn đảm nhiệm, biểu diễn các vở kịch thuần túy Giao Chỉ chi lai căng cái tít:
— Tác giảng đau bụng.
— Tác giảng bị hắc lao.
— Hiệp sĩ mù bị phú lít bắt về tội khiêu dâm.
— Hiệp sĩ say ăn quýt
Tứ Bà đến bót lãnh điểm
Ma Cô hủ Tứ Bà, Tứ Bà la Ma Cô
Sia ra ki vì mắc thỏ tả và dịch hạch
Đặc biệt nhất và cũng là máy cái đỉnh của chương trình là các màn sau đây:
— Ban Ai Nam diễn tuồng cải lương Cao Bồi Mễ Tây Cơ thoi nhau mí lý Mọi Da Đò.
— Em bé ba tuổi nhảy A gô gô.
— lợ kèn á mô ni ca A Tông vừa thổi khẩu cầm vừa ăn bánh cuốn chấm mắm nước mắm.
— «Tiêu» quái kiệt 7 tuổi biểu diễn ăn một lúc 25 cái bánh nướng, 20 cái bánh dẻo, 3 tô bánh canh, bốn bát bún riêu, 2 đĩa lòng heo chấm mắm tôm và một cái bánh sinh nhật.

Ngoài ra, còn cơ man là văn nghệ dân tộc ra rít. Hãy đón coi buổi trình diễn ra mắt của Đoàn Văn Nghệ Chuồng Chó trước ngày đoàn này sang Công gô đăm chường mọi đen.

(KỶ SAU TIẾP)

TRONG HỌ NGOÀI LÀNG...
MỒ BÁO rêu rao

• *Mồ này cả tiếng lại dài hơi
Mần cán ra tay chẳng phải chơi
Mộc đặc vang lừng trong bốn cõi
Kim thanh chuyển động khắp đời nơi*

Lốc cóc cóc...
Lốc cóc cóc...
Lốc cóc cóc...

Trình bà con làng nước hay:

MỘT VIỆT NAM HAI LẦN
ĐOÀN VĂN NGHỆ

Thuở sinh thời, Tổng thống Ngô đình Diệm đã nghe ông Ngô trọng Hiếu tỉ tê đề cho nhà đại nhạc sĩ «trăng rụng xuống cầu» Hoàng thi Thơ múa gậy tài ba trong cái vườn hoang nghệ thuật. Tức là ở kẻ đề ông Hoàng thi Thơ vợ một lũ nôm, lập một ĐOÀN VĂN NGHỆ VIỆT NAM sang Nhật Bản, Hồng Kông quay hô bối nho. Lũ nôm trong cái gọi là Đoàn Văn Nghệ Việt Nam, đã múa nón, múa quạt, nhảy «ét ba nhơn» và thì thở vũ điệu «lơ bô Đa núp bờ lơ»! Kết quả của vụ «xuất cảng» nghệ thuật Nam Việt Nam ra sao, cứ chờ chờ báo chí cũ mà coi. Dù sơ Bộ Thông Tin thời ấy, dù ngấu ông bà cổ vấn Ngô đình Nhu và ngài ông Paul Hiếu, báo chí đã khạc nhổ vào ĐOÀN VĂN NGHỆ VIỆT NAM những bài đờm đờ bản vì nó làm cho người Việt Nam ngượng mặt, lợm giọng. Văn hóa triều đại Ngô đình Diệm nằm trong các giai p ăm, đặc san xuất bản vào những dịp Song Thất và 26 tháng 10. Hóa cho nên, văn nghệ mới do đảng «trăng rụng xuống cầu» Hoàng thi Thơ lãnh đạo viên du. Vậy mà, đến giờ, sau những phút tình ngộ, sau những ngày dài lọc tếp tôm, bèo bọt, nhà nước lại lập một ĐOÀN VĂN NGHỆ VIỆT NAM có mặt ông Hoàng thi Thơ để âm mưu một sự gây tiếng tăm ở Paris, Londres, Tokyo và Rabat văn văn...

ĐIỂM QUA THÀNH PHẦN
ĐOÀN VĂN NGHỆ VIỆT NAM
KHỞI SẮC ĐỢT HAI

Đoàn văn nghệ Việt Nam khởi sắc đợt hai có những nhân vật Năm Châu, Phạm Duy, Phùng Há, Trần Văn Trạch và vợ chồng ông Hoàng Thi Thơ... Đoàn ấy đã trình

diễn ra mắt quý cụ nhà nước trước khi lên đường (Khi bài này viết xong, có lệnh hoãn đi, rất có thể Con Ong tới tay bạn đọc, đoàn đã lên đường.) Người ta thấy gì? Lại cái màn múa nón, múa quạt đã nhẩy nát bét trên sân khấu nhà hàng Maxim's! Lại ban A V T mặc áo cằm, đội khăn xếp, kéo nhị chơi đàn cò hát chèo chửi bớ chèo cò Bắc Việt! Lại ông nghệ sĩ lông gáy tiên phuông bắt chiếc tiếng kêu của chó, mèo, gà, chim, máy bay, xe tăng! Vài giọng hát trơ trẽn và mấy vệ nữ thần xéch xy! Đó là văn nghệ dân tộc? Đó là nghệ thuật miền Nam?

Thế nào là văn nghệ dân tộc? Ông Nguyễn Mạnh Côn, nhà văn, nhà lý thuyết nổi tiếng đã đặt một câu hỏi tở bố cho cái Lực Lượng Bảo Vệ Văn Hóa Dân Tộc. Nhưng cái Lực Lượng này, dù rất nhiều cò thu văn hóa, dù rất nhiều từ thức khoa bảng, đã căm hòng vì cóc biết văn hóa dân tộc ra sao, ở đâu! Có điều mấy vũ điệu múa nón, múa quạt do mấy tay vũ sư thời Thượng đế ra để nhẩy nhót trên các sân khấu hàng ăn có sự chiếu cố của ông tây, bà đầm chưa thể gọi là văn nghệ dân tộc, chưa thể đại diện dân tộc được. Vì nó còn quá xa lạ với dân tộc. Nó mới chỉ khảm đủ pôn cho các em vũ nữ dớp hít và mấy ông vũ sư hít tở phe. Nếu như dân tộc là các em mà rí sên, các cậu em bán cá, bán thịt ở chợ quận Đống Thành thường có mặt tại các đại nhạc hội bìm bịp thì những vũ điệu «xéch xy» của các vệ nữ «thần» Xuân Trang, Thu Thủy, Diễm Thúy, Tuyết Nhung sẽ là văn nghệ dân tộc đấy. Còn cái sự hát chèo, của ban AVT đã hiệp đàm những phá, văn nghệ vô danh của dân tộc một cách ác ôn, tàn nhẫn! Chèo cò đây phải là sự bố lạo, bá láp, lem nhem, bản thi AVT. Hãy tìm hỏi nhà văn Tam Lang, tác giả «Tội kẻ xe», chủ tịch Hội Chấn Hưng Chèo Cò 1953, soạn giả vở «Ông đồ Nhí Khê» mà xem, sẽ rõ.

Múa nón, múa quạt, múa «xéch xy», chèo AVT đã trình diễn ở Maxim's. Và tây đầm không võ tay du tây, đàn kơai tìm hiểu văn nghệ dân tộc Việt Nam để tán thưởng. Nay nhà nước đem đồ phết thái ấy sang Paris, Londres, Tokyo... để nạt ai đây? Để quý hội bồi nhô dân tộc này một lần nữa chẳng Đoàn Văn Nghệ Việt Nam chỉ còn trong cậy ở màn cải lương với hai danh tài Năm Châu, Phùng Há. Hai danh tài này, ngày xưa đã làm rang rở cho cái lương ở Paris. Nhưng quá khứ vàng son quá đã xa lơ xa

lắc. Liệu Năm Châu, Phùng Há có làm nổi mùa xuân dĩ vãng huy hoàng không? Cái đó hơi khó đấy. Còn Phạm Duy? Thiên tài này chỉ có nguồn nhạc phong phú và trình diễn thì yếu lắm. Và nguồn nhạc phong phú của Phạm Duy đã cáo chung từ giai đoạn «Sức mấy mà buồn»! Còn Trần Văn Trạch? Tài của ông ta mòn rồi. Xem Red Skelton ở đài truyền hình quân đội Mỹ mới biết ta đã quên hẳn Trần Văn Trạch từ ở Paris. Trần Văn Trạch chỉ có nước ngáp dài dài.

ĐÓ LÀ THỰC CHẤT CỦA ĐOÀN VĂN NGHỆ VIỆT NAM KHỞI SẮC ĐỢT HAI NHỮNG NGƯỜI LÀM NGHỆ THUẬT

Nhà nước cậy có tiền, bỏ ra, trên hai chục triệu để thuê mượn và đại thòm mọi phí cho những thứ gọi là đoàn văn nghệ xuất ngoại múa may nghệ thuật. Một chuyện đi có tính cách đại diện cho cả một dân tộc mà nhà nước không thêm «tham khảo ý kiến» với những cơ quan liên quan, hay có tham khảo những đường viên ở kẻ thòm, không công bố thì không rõ... với những nhà văn, nhà thơ, nhà nghiên cứu, nhà phê bình, nhà lý luận văn nghệ. Họ chỉ là những kẻ trình diễn văn buồn cái thuyết chính danh. Dân chủ mà chúng ta tranh đấu tốn bao nhiêu mồ hôi, nước mắt, xương máu, nhà nước cất ở đâu nhĩ? Cụ chủ trương cái vụ xuất cảng đoàn văn nghệ Việt Nam làm ơn chỉ báo giùm! Hình như cụ thòm khoa trương cái mác dân chủ làm thì phải. Các «phà» làm nghệ thuật Giao Chỉ đang bất bình khiếp đảm đấy. Xin loan báo với sự đề đạt... khúm núm!

MỒ BÁO

NOC ĐỘC

CƠ QUAN TRANH ĐẤU CỦA HỘI ĐƯỜI ƯƠI

Chủ nhiệm MA CÀ CHỚP Chủ bút MA BÙN Giám đốc chính trị MA CAO

một lần nữa, CON ONG nói chuyện với nhà nước về vấn đề trọng pháp và chuyện ĐẬP ĐẦU THAM NHƯNG

★ Vụ Trương Có chưa giải quyết xong thì chưa thể nói chuyện trọng pháp và đập đầu tham nhũng

Nhiều người dân nước này yêu Thủ tướng Hương, vì ông được tiếng là trong sạch và thẳng thắn.

Cuối tháng Năm 1968, ông Hương nhận chức Thủ tướng với chủ trương đề cao tinh thần dân chủ pháp trị, và đập đầu tham nhũng. Đó là hai chủ trương hợp thời và được lòng dân. Đất nước này sẽ dĩ bị xáo trộn, nhân dân mất tin tưởng, chỉ vì luật pháp không được triệt để tôn trọng, và nạn tham nhũng hoành hành.

Gần nửa năm qua, người ta đợi xem Thủ tướng Hương có làm được điều ông hứa không? Nhưng người ta thấy những gì? Vẫn chưa có cái đập đầu tham nhũng nào bị đập.

Còn chuyện trọng pháp, thì cứ đem những gì hiến pháp quy định ra mà so sánh với thực tế, thì mọi người biết ngay.

Sau đây, xin kể tới trường hợp của Trương Có. Vì đây là câu chuyện vừa liên can đến tham nhũng, vừa liên can đến việc trọng pháp.

Như mọi người còn nhớ, vào hạ tuần tháng 1 năm 1967, Trương Có (lúc bấy giờ đang làm Phó Thủ Tướng kiêm Tổng trưởng Bộ Quốc Phòng) đã được cử đi thăm viếng Trung Hoa dân quốc. Và ngay khi cuộc viếng thăm còn đang diễn ra ở Đài Bắc, Chính phủ Sài Gòn quyết định cách chức Trương Có. Lý do được nêu ra là vì Trương Có tham nhũng. Trương Có bị cấm về Sài Gòn, bị thu thông hành, và dành năm bẹp ở Hương Cảng từ bấy đến nay.

Cách đây mấy bữa, trên một tờ báo mới ra lò, ông chủ nhiệm, là dân biểu vốn làm Chủ tịch Ủy Ban Đặc Biệt của Hạ Viện, đã đem mẹ nó những bức thư khiếu nại của những người giữ cho Hạ Viện ra mà đăng cho độc giả coi chơi. (Nếu các trùm mật vụ, cũng bắt chức dân biểu ra làm báo, rồi đem hết tài liệu mật đăng trên báo, thì vui đáo đê). Trong số thư khiếu nại kể trên, có thư của ông Có xin về nước. Đọc thư, người ta được

biết, sau khi bị cách chức vì lý do tham nhũng, Chính phủ Sài Gòn đã ra lệnh cho sứ quán Việt Nam ở Hồng Kông cấp cho ông Có ba ngàn Mỹ Kim (tương đương nửa triệu bạc VN) để xài đời.

Thật là một sự tiết lộ khá lý thú.

Người ta được biết, trong khi lưu vong ở ngoại quốc, hàng tháng, Chính Phủ vẫn trợ cấp cho Đại Tướng Minh số tiền một ngàn tám trăm Mỹ kim (tương đương 350 ngàn đồng VN). Nhưng Tướng Minh lưu vong với cái chức Đại Sứ lưu động. Nên số tiền trợ cấp hàng tháng, trên nguyên tắc, là lương Đại Sứ. Còn Tướng Có bị cách chức vì tham nhũng. Rồi lại được trợ cấp hàng nửa triệu bạc! Nếu tướng có tham nhũng thật, thì phải lôi cổ ông ta ra tòa, và tịch thu gia sản, lấy những gì đã ăn bần của nhân dân trả lại cho nhân dân. Tại sao một người bị kết tội tham nhũng chẳng những không bị truy tố lại còn được tặng thêm tiền. Phải chăng cái chủ trương diệt tham nhũng của Chính Phủ đã biến thành nuôi tham nhũng!

Tiện đây, xin kể lại một vụ đập đầu tham nhũng của Cộng Sản..

Trong thời gian 1948-1950, những người sống dưới vùng Việt Minh Cộng Sản kiểm soát, đều nghe nói tới Trần Dự Châu. Hẳn là Đại tá Cục trưởng Cục quân nhu quân đội kháng chiến của Hồ Chí Minh. Hẳn vào đảng Cộng Sản từ năm 1936, nghĩa là cũng nặng ký lò ngang hàng với Võ nguyên Giáp, Văn tiến Dũng v.v... Với chức vụ Cục trưởng Cục quân nhu, hẳn có quyền rất lớn, có thể gửi người qua Pháp, Hương Cảng, Nhật Bản v.v... làm kinh tài để nuôi quân đội. Hẳn rất có công với đảng. Nhưng nhờ chức vụ quan trọng, hẳn cũng ăn cắp được của đảng khá nhiều.

Thế rồi một hôm, dân Thái Nguyên giết mình khi nghe

tin Châu bị bắt, nhà cửa bị khám xét và niêm phong. Sau một tháng điều tra, tòa án quân sự tối cao được thiết lập tại một ngôi đình ở thị xã Thái Nguyên. Chu văn Tấn ngồi ghế chánh án, Trần Đăng Ninh ngồi ghế ủy viên. Dân chúng và cán bộ được hô hào đi xem xử án rất đông.

Trần Dự Châu bị giải đến, và bị bóc lột ngay khi bước vào phòng xử. Sau phiên xử kéo dài một ngày, và ba giờ nghị án, Châu bị kết án tử hình về tội phản bội, phá hoại uy tín Chính Phủ và quân đội nhân dân.

Khi bị bắt, Châu còn huyênh hoang, tỏ vẻ không sợ, tưởng làm lớn như y, thế nào "Bác và Đảng" cũng phải nương tay. Ngay lúc bị kêu án tử hình Châu vẫn tỏ vẻ tin tưởng sẽ được ân xá. Nhưng chỉ bốn giờ sau khi kêu án Châu bị giải ra sân banh thị xã Thái Nguyên, trói vào cọc và nhận 6 phát súng của nửa tiểu đội hành quyết và một phát "thi ân" vào mang tai.

Bọn Cộng Sản đập đầu tham nhũng như thế đây!

Bây giờ trở lại vụ Trương Có.

Ông Có tham nhũng hay không tham nhũng?

Nếu ông Có không tham nhũng, tại sao chính quyền lại kết tội tham nhũng, và cách chức người ta, và không cho người ta về nước đoàn tụ với gia đình. Tinh thần trọng pháp ở đâu?

Nếu ông Có tham nhũng. Tại sao không cho về để bắt ra tòa xét xử, và bắt đền tội xứng đáng. Tại sao lại cấp tiền nuôi tham nhũng?

Nếu nhà nước Đại Ngu thấy rằng phe Quốc Gia Tự Do hơn Cộng Sản ở chỗ phải tử tế với những người làm lớn, kể cả những ông lớn tham nhũng, và tham nhũng là một đức tính tốt của những người làm lớn, thì đừng có nói phét là đập đầu tham nhũng. Đừng có nói phét là trọng pháp.

ÔNG SỞ THUẾ BIẾT NGHE CON ONG

Cách đây ít lâu, Con Ong đã đặt vấn đề với ông sở thuế, đó là vấn đề thu thuế của những người làm nghề tự do như Luật sư, Bác sĩ, xuất nhập cảng v.v... phải làm sao cho hợp lý. Cái không hợp lý là thể thức "mặc cà" giữa nhân viên sở thuế với người đóng thuế. Cái sự "cò kê bót một thêm hai" này rất dễ sanh ra nạn tham nhũng và nạn khai man thuế.

Nay ông sở thuế cho biết sẽ bỏ lệ "mặc cà" kể trên. Đại diện các ngành sẽ được mời tới họp với sở thuế để định tiêu chuẩn đánh thuế cho

hợp lý. Và "các tiêu chuẩn sau khi được thỏa thuận sẽ được dùng làm căn bản đánh thuế đồng đều cho các nghề, tránh tình trạng điều đình thương lượng, gây tai tiếng, phiền phức như thể thức đánh thuế trước đây".

Như vậy là sở thuế đã biết nghe Con Ong. Nhưng đánh đồng đều nghe ra cũng không ổn. Ví dụ cùng mở phòng mạch khám bệnh, có Bác sĩ gạt ra không hết khách, có ông ế chương ế chày, suốt ngày ngồi dưới ruồi mà bắt đóng thuế bằng nhau, thì chịu sao nổi.

Chỉ bức thư
Không bức thổi
Bỏ đũa nào nói dối
chống cộng
gián tiếp

Báo chí Thủ đô mới đăng một mẩu tin văn nguyên văn như sau:

SAIGON-7-10. Hồi 9 giờ sáng nay, tại phi trường Tân Sơn Nhất, một quân xa Mỹ đã cán phải một hạ sĩ quan không quân ngay xế "đồng hồ tư lệnh Không quân. Nạn nhân đi Honda, bị bánh xe cán ngang qua đầu, óc phọt ra tung tóe chết ngay tại chỗ Quen thói... xa lộ, chiếc quân xa Mỹ này liền vọt chạy. Quân Cảnh VN huýt còi, xe cứ chạy. Quân Cảnh bắn chỉ thiên, xe vẫn cứ chạy. Sau đó, Quân Cảnh VN gác trước bộ tư lệnh đã bắn ngay vào xe, khi có một quân nhân Mỹ ngồi trên xe bị thương thì chiếc xe mới ngừng. Hai quân nhân Mỹ khác cũng ngồi trên xe đã bị Quân Cảnh VN tước hết băng đạn súng lục Các quân nhân đứng quanh đó đã hoan hô mấy nhân viên Quân Cảnh "chịu chơi" này hết cỡ".

Hành động quyết liệt của các quân cảnh VN trong vụ kể trên quả đáng hoan hô hết mành. Tại cái xứ Đại Ngu khốn khổ này, có tới một ngàn lẻ một chuyện Mỹ chạy xe ẩu, gây tai nạn rồi bỏ chạy. Dân "bản xứ", không còn gì giận và nhục cho bằng khi thấy một xe ngoại kiều chạy ẩu, cảnh sát VN thời tu huýt cái rết xe vẫn chạy.

Đồng Minh sang đây giúp ta chống Cộng. Ta cảm ơn lắm. Và đàn bà con gái nước ta trả ơn tận tình. Nhưng giúp ta chống Cộng, không có nghĩa là làm cha ta. Chính vì cái tác phong chơi

cha của các người anh em Huê Mỹ, khiến cho cái việc chống Cộng của ta bị trục trặc. Chống Cộng, để khỏi phải làm tội cho Cộng Sản. Nhưng nếu chống Cộng để rồi làm tội cho đồng minh, thì đảng nào cũng rứa, chống làm đêch gì? Chính vì vậy, những hành động chơi cha của những người anh em đồng minh, là đê ra ta có chủ quyền, ta không làm nô lệ. Chỉ có vậy, cái sự chống Cộng của ta mới có ý nghĩa.

Vậy thì, xơi tái những người anh em đồng minh ba gai là hành động có chính nghĩa, là một sự chống Cộng gián tiếp. Quốc Hội Đại Ngu có dám làm luật cho phép bắn vào xe đồng minh chạy ẩu không? Sức mấy!

Người quân tử
bit mũi mà đọc

**dân vi...
khuyến**

Ngài Tổng Trưởng Thông Tin mới đưa ra chủ trương muốn phục hồi cái quan niệm dân chủ kiểu Không Giáo, là "dân vi quý, xã tắc thứ chi, quân vi khinh".

Nghe nói thì khoái lỗ nhĩ lắm, nhưng hàng dân nước này chả mong được quý hơn vua, mà chỉ mong được như... con khuyển!

Một thí dụ: Tại đường Nguyễn bình Khiêm có hai trường Trung học, với mấy ngàn học sinh, là Trường Võ Trường Toản, và Trường Vương. Cộng thêm hai công sở là Nha Tổng Giám Đốc Trung Tiểu Học, và Hải Quân Công Xưởng. Trước kia, học sinh hai trường, và nhân viên hai công sở trên lui tới bằng năm ngã đường. Bây giờ, chỉ còn mỗi một ngã đường là Hồng thập Tự. Riêng đường Thống Nhất trước Phủ Thủ Tướng chỉ cho đi bộ, và vào (Xem tiếp trang 5)

Tin tức... MÌNH

ngài tổng trưởng thông tin muốn phục hồi dân chủ không giáo

Từ khi Ngài Tổng trưởng Thông Tin được giải thưởng văn chương Ma-Ni đến nay, kể hèn này nhiều lần muốn thưa chuyện với Ngài về nhiều vấn đề. Chẳng hạn «mét» với Ngài rằng trong khi Ngài đi lãnh giải thưởng có mười ngàn Đón (chỉ bằng giá tiền quảng cáo trên một trang báo Mỹ) thì ở nhà, đàn em của Ngài đã dùng cả hệ thống Thông Tin, truyền thanh và truyền hình, để quảng cáo cho nước Phi rờng rá mười ngày trời. Như vậy, dù sự trúng giải của Ngài có là một niềm hãnh diện chung cho dân tộc Đại Ngu này, đúng như khẩu hiệu do các đàn em của Ngài nêu ra, thì ta cũng lỗ to. Ta đã quảng cáo cho họ với một giá quá rẻ.

Nay lại thấy Ngài Tổng trưởng nêu lên một số nhận xét có ý khinh miệt làng báo bốn xứ, và tỏ ý bị quan cho nên dân chủ nước ta, thì kể hèn này lại muốn có vài lời thưa thốt với Ngài. Nhưng muốn mà vẫn sợ.

Số là mới đây, Ngài Tổng trưởng đã cho một thành nhà báo mũi lõ biết Ngài là một Tổng trưởng con quan, làm việc với một Thủ tướng con dân.

Mỗi khi nói đến con quan, là kể hèn này giết bản mình. Kể hèn này đã có một kỷ niệm khó quên về con quan, nên mỗi khi nói đến con quan, là chỉ muốn chạy trốn. Vào năm 1939, khi cuộc đệ nhị thế chiến bắt đầu bùng nổ, Mỹ bắt đầu nã Nhật ở Đông Dương, các trường học đều phải tản cư khỏi thành phố. Do đó, tại đồn điền của một quan Thượng thư, kể hèn này đã có hân hạnh học chữ Thánh hiền cùng lớp với con quan. Thấy con quan hớn, thầy không dám phạt, con quan làm bài dờ, thầy không dám mắng, kể hèn này thấy sự bất bình đẳng như vậy, thì lấy làm căm tức lắm. Một hôm, nhân trên đường về, cùng với mấy thằng bạn gõ nghịch, bèn lấy cút dè mà ném con quan cho bố ghét. Con quan chạy về mét quan lớn, quan lớn ra lệnh cho lính khố xanh bắt kể hèn này nọc ra đánh cho một trận vãi máu dít. Từ đây, rất sợ con quan. Vì vậy, bây giờ đàn do mới, mới dám đặt bút viết mấy lời thưa thốt cùng Ngài Tổng trưởng thuộc dòng dõi quý tộc.

Xin thưa cùng Ngài về cái quan niệm Dân Chủ kiểu Nho giáo.

Trong cuộc nói chuyện mới đây trước Hội Sư Tử, Ngài đã lên tiếng bác những kẻ chạy theo các quan niệm D.C. Tây phương, và chủ trương một

nền Dân Chủ theo quan niệm của Không giáo, là: «Dân vi quý, xã tắc thứ chi, quân vi khinh». Trong khi cai trị, người cầm quyền phải «dân chi sở ố, ố chi» v.v... (thích cái dân thích, ghét cái dân ghét)

Nói cho ngay, trên lý thuyết, cái quan niệm kể trên của Không giáo có vẻ tiến bộ lắm: Dân quý hơn Vua, và trọng ngang với Trời. Dân với Trời là một. Trời nhìn thấy cái dân nhìn thấy, Trời nghe thấy cái dân nghe thấy (thiên thị tự ngã dân thị, thiên thính tự ngã dân thính), nên người cầm quyền phải chịu trách nhiệm trước nhân dân, phải tôn trọng nguyện vọng của dân v.v... Gặp kẻ cầm quyền tàn ác, thì có quyền «điều dân phạt tội» (vì dân phạt kẻ có tội). Nghĩa là được phép bỏ những kẻ cầm quyền đi ngược lòng dân v.v...

Nói thì bành lăm. Nhưng cái quan niệm Dân Chủ kiểu Không Giáo nó mơ hồ, và rất không thực tế. Chính vì thế mà những bậc thầy Dân Chủ của Trung Quốc như Tôn Văn cũng không xài tới. Đợi đến bây giờ, con cháu Tào Tháo (tiếng của Ngoại Trưởng Thành) ở Đại Ngu lại định đem ra xài.

Nó mơ hồ vì «dân vi quý», nhưng quý như thế nào, đến mức nào mới được coi là quý? Thời còn Quốc trưởng Bảo Đại, khẩu hiệu «dân vi quý» đã xài đến rách nát, nhưng đến nay dân vẫn khờ như loài khuyển mã. Còn chuyện dân chi sở ố, và dân chi sở ố chi: Nói rằng nhà cầm quyền thích cái thích của dân, ghét cái ghét của dân, nhưng không cho dân được tự do nói lên những cái thích và những cái ghét, nhà cầm quyền biết đâu

bóc thời

(TIP THEO TRANG 4)

giờ tan sở, chỉ cho đi một chiếc vào hướng công sở thú. Thế là mỗi giờ tan học, hàng ngàn người và xe cộ kẹt cứng ở ngã tư Nguyễn Bình Khiêm Hồng thập Tự Đặc biệt, tuy chỉ có một ngõ ra duy nhất là đường Nguyễn Bình Khiêm nhỏ tí, thế mà cũng chỉ được đi có nửa đường. Còn nửa đường bị chặn giầy kẽm gai!

Trời tanh ráo chẳng nói làm gì, học sinh có thể kéo bộ gần cây số đề ra xe. Nhưng trời mưa, mà vẫn bị kẹt cứng chịu trận hàng nửa tiếng, thật đau khổ hết chỗ nói. Trong tình cảnh này, con người nhất định không được bằng con khuyển. Bọn khuyển muốn sủa lúc nào cũng được, muốn chạy đâu cũng được. Đâu có bị

mà thích với ghét. Rút cục, người cầm quyền vẫn được tự do thích hay ghét, và dân phải thích cái quan thích, ghét cái quan ghét.

Mơ hồ nhất là cái vụ «điều dân phạt tội». Ông Không Tử bảo người cầm quyền phải tôn trọng nguyện vọng của dân, làm thuận lòng dân, nếu người cầm quyền không xứng đáng, thì cứ lật đổ đi để thay bằng người khác. Nhưng không quy định một cách lật đổ hợp pháp như tại các nước dân chủ Tây Phương, nên rút cục, những kẻ nổi dậy, nếu thất bại, đều bị coi «là giặc», và lãnh đủ.

Mấy lời quê kệch, mong Ngài Tổng trưởng đừng kết án kể hèn này vào tội phạm thượng.

Nhờ công lao khôi phục quan niệm dân chủ của Không Giáo, biết đâu sang năm Ngài chả được tặng giải Nô-ben Đài Loan.

sức mấy mà buồn cho thế sự

Sau vụ bầu lại văn phòng và Chủ tịch các Ủy Ban Hạ Viện, có độc giả viết thư về Con Ong tỏ vẻ chua chát, ngán ngàm cho thế thái nhân tình. Than rằng khối Dân Chủ trước đây là khối mạnh nhất Hạ Viện, và là khối được tiếng là thân chính quyền Nguyễn Cao Kỳ. Nay thì hầu hết khối viên khối Dân Chủ đã phủ lĩnh sang nhập khối Thăng-Tiến. Đến nỗi khối Dân Chủ phải tan rã một cách thảm hại. Trong khi khối Thăng-Tiến được tiếng là thân chính quyền hiện tại. Vị độc giả trên đã tự đặt mình vào địa vị của Phó Tổng Thông Kỳ, và không ngần ngại văng tục vào cuộc đời.

cắm khâu, và cắm túc.

Nói về chuyện phòng vệ, có lẽ ít người kỹ bằng ông Ngô đình Diệm. Cả một lữ đoàn phòng vệ Phủ Tổng Trưởng được nuôi cho béo mập trong gần một chục năm. Rút cục, có hai cuộc đảo chánh, thì lữ đoàn phòng vệ bị đánh bại cả hai lần. Còn một lần Phủ Tổng Trưởng bị bỏ bom, tất nhiên lữ đoàn phòng vệ cũng chỉ... bán chỉ thiên cho đỡ buồn.

Vậy thì cái sự bít đường bít lối quá kỹ cả ngày đêm quanh Phủ Thủ Tướng có cần thiết không? Hãy làm cho dân yêu, thì dù bỏ ngõ cửa, cũng chẳng ai động đến lông chân. Làm phiền dân là gieo mầm loạn. Và khi loạn, thì dù có bảo vệ kỹ như Ngô Tổng Thống, cũng cứ nhào như thường.

M2 HẠ GUC AR15

QUAN TÒA : Bị can tên gì ? làm nghề gì ?

BỊ CAN : Tên Lộc, làm nghề binh nhì.

MÔ TÒA ĐỌC CÁO TRANG : Hôm ấy trong một cuộc hành quân hỗn hợp Việt Mỹ : mọi người tụ tập tại sân trực thăng để lần lượt lên tàu bay. Khi có tân binh tên Rô đi ngang qua mặt một lính Mỹ tên Jim, tên này lấy chân khều một cái. Rô ngả chúi. Nhưng vì có hiểu với đồng minh, nên Rô ngậm miệng bỏ đi. Có chửi thì cũng vô ích đồng minh đâu : tiêu tiếng ta. Khi binh nhì tên Lộc đi qua, lại bị tên Jim khều chân làm ngã chúi. Tên Lộc không có hiểu với đồng minh nên đã oà chân Jim một phát, gọi là huề. Tên Jim đểch cho huề, đâm vào vai tên Lộc một phát đau điếng. Vì ngôn ngữ bất đồng, nên hai người đối thoi bằng tay chân. Xếp của Lộc đến can, bị Jim cho một chưởng ngã chổng chơ. Đồng thời có ba bốn đồng minh khác chạy vô bênh tên Jim. Tên Jim lên đạn AK 15 chĩa vào rún tên Lộc. Lộc cũng lên đạn khẩu M 2. Sau đó súng nổ, Jim chết liền, và ba đồng minh khác bị thương.

CỬ TÒA (vở tay lớp đốp) : hoan hô bị cáo ! Bắn bỏ mẹ mấy thằng ba gai !

QUAN TÒA : Im lặng ! Nếu không đuổi hết ra ngoài bi giờ. Đây là Tòa án chú không phải đường phố mà hoan hô đã đảo.

QUAN TÒA (hốt bị cáo) : Bị can có nhận tội giết đồng minh không ?

BỊ CÁO : Thưa tòa, em oan ! Em không bắn.

QUAN TÒA : Tại sao súng của bị cáo nổ, và đạn ghim vào người nạn nhân.

BỊ CÁO : Tại em bị xô ngã, nên súng cướp cò.

QUAN TÒA : Tha bổng !

CỬ TÒA : M2 bắn nhanh hơn AR 15. Ai nỡ bỏ tù một thiện xạ. Hoan hô ba toà quan nhơn.

QUAN TÒA : Im lặng ! Đuổi hết ra ngoài bi giờ

Kẻ ra, ngay từ khi có loài người, thì cuộc đời đã đáng chán. Đâu phải đợi đến nay mới đáng chán. Vì vậy dù có đặt mình vào địa vị của Phó Tổng Thông Kỳ, thì cũng... sức mấy mà buồn !

Tướng Kỳ mới bị một thằng nhà báo Huế Mỹ chụp mũ là Công Sản nằm vùng Điều đó không có gì lạ. Ông Nixon đã bảo chọc Mỹ bất bình thì đầu sẽ rơi. Vấn còn đầu để bị chụp mũ, là điều may.

Tướng Kỳ bị «cắm dây tở bở trốn đi hết», cũng là điều thường. Và đó là bài học hay cho những người làm chánh trị. Trước đây, Tướng Kỳ cầm quyền. Với tất cả những cái hấp dẫn của kẻ cầm quyền, Tướng Kỳ đã quy tụ được một số đàn em dưới trướng, rất mực trung thành, làm mưa làm gió ở Nhà Hát Tây.

Những thằng con trai chịu chơi thường chú trương đi chơi với những nàng con gái dễ tính, và kết nghĩa trăm năm với những nàng con gái khó tính, biết từ chối, biết «gìn vàng giữ ngọc». Họ lý luận : Con nào dễ dãi với ta, cũng sẽ dễ dãi với thằng khác. Con nào sẵn sàng «đi» với ta, ắt cũng sẽ sẵn sàng «đi» với thằng khác. Kẻ nào mê ta vì tiền, sẽ có ngày mê thằng khác sâu tiền hơn ta.

Đa số dân biểu thuộc khối Dân Chủ trước đây «đi» với Tướng Kỳ, không phải vì lý tưởng, hay đồng chí hướng. Họ ham những cái mà hồi đó Tướng Kỳ đang có. Bây giờ, Tướng Kỳ như một phú ông đã «sa sút», không còn những

cái hấp dẫn ngày xưa, nên họ bỏ đi theo những ai có cái mà Tướng Kỳ có trước đây. Khi ta được gái mà vì tiền. Lúc ta hết tiền, gái sẽ bỏ đi ! Đó là một định luật.

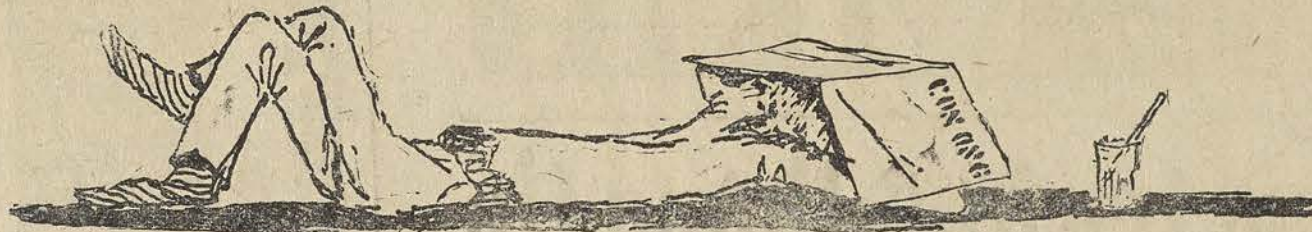
Sự tan rã của khối Dân Chủ Hạ Viện chẳng có gì đáng ngạc nhiên. Khi ta tung phương tiện để mua tới tấp. Ngày nào có ông Khó khác trả giá cao hơn, tới tấp sẽ bỏ đi đầu quân cho Chủ mới. Khi ta cấu kết với người bằng tình nghĩa, thật chặt với người bằng lý tưởng, chừng nào ta không phản bội người, người vẫn ở với ta. Vì tình nghĩa và lý tưởng là những cái tiền tài không thể mua được.

Sự tan vỡ của khối Dân Chủ là một bài học hay cả cho chủ cũ lẫn chủ mới. Với chủ cũ, là một kinh-nghiệm để sẽ không hơn trong việc dùng người. Biết rằng mua người là một điều đại. Với chủ mới, nên nghĩ rằng ta mua được đây tở của người, thì người khác cũng có thể mua được đây tở của ta.

Tuy nhiên, nếu quan niệm sự mua bán chỉ là giai đoạn, cũng như đi Ngã Ba Chứa Ía để giải quyết sinh lý, thì chẳng cần đề ý đến vấn đề trung thành.

Có điều bạn đọc của Con Ong đã lầm : Hạ Viện không có khối Thăng Tiến, mà chỉ có khối Dân Tiến đang lên. Còn ông Nguyễn Cao Thăng không phải là một Dân Biểu, mà là Thủ tướng bên Phủ Tổng thống.

Cả kẻ dè nông

NHỮNG NGÀY GIỮA THÁNG MƯƠI...

Đã từ lâu, tôi rời bỏ học đường... Những ngày giữa tháng mười, ngày khai trường của miền Bắc, tôi chỉ còn ghi lại trong lòng câu vãn của Thanh Tịnh: Hàng năm, cứ về cuối thu, lá ngoài đường rụng nhiều và trên không có những đám mây bàng bạc thì lòng tôi lại nê nức những kỷ niệm hoang mang của buổi tựu trường...

Không hiểu sao năm nay, tôi lại nghĩ tới những đứa em nhỏ tuổi, còn ngây thơ, trong trắng vừa sinh ra đời, bên tai đã ăm vang tiếng súng chiến tranh?... Có lẽ vì tôi vừa nhận được một lời than phiền của một đứa em.

— Em làm đơn xin du học Gia nã đại học trường Polytechnique. Nơi nhận đơn xin du học chế chúng em học kém, tuy rằng đậu tú tài II ở hạng Bình Thứ. Anh nghĩ hộ chúng em, bao nhiêu thông trời trong một năm, súng nổ liên miên, trường đóng cửa tới gần hết cả một niên học, chúng em học được như vậy, không dám tự cao, tự đại, nhưng chúng em cũng nhận thấy cũng đã là cố gắng lắm. Mà có một sự buồn cho chúng em, là những đứa con ông, cháu cha, học kém hơn chúng em nhiều. Mấy đứa chúng em đang ngồi đây để khóc đấy anh ơi... Vẫn biết rằng, con trai khác là hèn, nhưng em ức quá, không khóc thì chịu không nổi.

Tôi thương lũ em quá... Tôi thương tất cả tuổi thơ của nước Giao Chỉ. Ngày Tết Trung thu vừa rồi, các em có được hưởng gì đâu... Nhà nước đã gọi các em đến, phát cho mỗi đứa một cái đèn rồi bắt đi điểu quanh sân để người ta quay phim, chụp hình... Không có một hình ảnh nào thể thâm hơn, hình ảnh các quan khách to đầu, ngồi hưởng những thứ đáng lẽ chỉ dành riêng cho các em, để ở trên sân khấu, một em nhỏ lắc lư người nhẩy một vũ điệu người lớn, vũ điệu à gogo... Em bé gái nhỏ xíu ấy có nhìn thấy tương lai của em không, khi em phải tập một vũ điệu dâm dật, đến người lớn mà nhẩy điệu đó cũng phải cảm...

Đó là nghĩ tới các em đấy hay sao?... Những đứa em làm đơn xin du học tự túc, đi về một xứ thật xa đây, khác khỏi mong chờ một sự cứu xét. Trường Montréal đã khai giảng vào tháng chín. Bây giờ là giữa tháng mười. Không hiểu rằng khi xét lại cho các em, thì các em sang bên đó, người ta có còn bằng lòng để cho các em vào học, ráp thêm vài ba cái máy có mã lực đần sau lưng, để theo kịp vài ba tháng mà người khác đã học rồi.

Khi nhận được điện thoại của các em là lúc tôi đang buồn lắm. Trường Polytechnique mà các em đang xin theo học, vào mùa này năm ngoái mới xây ra một vụ chiến tranh nho nhỏ làm tôi yêu các em thêm. Ba thằng sinh viên của Giải phóng miền Nam đã tới trường này để làm một phát sinh viên vận, nhưng các em ở đó đã trả lời chúng nó bằng những chân bàn, chân ghế, đến nỗi mấy thằng đó, lúc tới thì tới bằng cửa trước, còn lúc ra về thì phải đi bằng lối cửa sau, và có cảnh sát hộ tống. Tôi đã phẫn khởi nhiều, khi biết tin đó. Vậy mà nơi đó, bây giờ các em xin sang để góp phần sức mạnh vào cái lực lượng chính đáng ấy, lại không được chấp thuận. Khóc đi các em, khóc nữa đi các em!... Anh cũng đang sửa soạn để khóc đấy.

Tôi còn tin tưởng được ở những gì về tương lai đất nước Giao Chỉ này?... Chúng

tôi vừa ngồi đầu lảo với nhau về vấn đề vô thuật. Chúng tôi bàn tới cái triết lý của nhu đạo. Trước khi tập võ, người vô sinh phải tập thua trước đã. Bài học vỡ lòng, là tập để té làm sao không có đau. Tập ngã trước, nghĩa là tập «thua» trước, rồi mới tính đến chuyện thắng, chuyện đánh người. Cái triết lý về nhu đạo, là cái triết lý của dân Nhật, lùi lại để lấy đà mà nhảy cho thật xa.

— Vừa rồi, Nhật cho nước Cờ Hoa bốn học bổng để học ở xưởng đồng hồ Seiko... Đó là Nhật đã thắng rồi. Cần gì phải thắng trận ở chiến trường mới là thắng trận. Các em có đồng ý với tôi chuyện đó hay không?...

Lại nói về cái thắng và cái bại... Có tin đồn rằng Mỹ ngưng oanh tạc Bắc Việt. Tin đồn này đến với tôi cũng chẳng có gì là mới lạ. Tôi đã đoán được trước rồi. Trong cuộc bầu cử Tổng Thống Cờ Hoa, anh Nixon đã bỏ xa anh Humphrey. Nhưng anh Humphrey đã tuyên bố thắng với báo chí rằng, bây giờ thì anh thua, nhưng trước khi bầu cử, anh sẽ có một «chương», để lật ngược lại cái thế thắng, bại. Chẳng cần phải nát óc suy nghĩ, tôi cũng biết ngay là «chương» hòa bình giai đoạn. Nhưng dù rằng biết trước như vậy mà khi nghe thấy tin đồn này, tôi cũng không kìm hãm được một tiếng thở dài...

Tôi không thích chiến tranh... Tất cả những dân tộc Giao Chỉ này đều không thích chiến tranh. Vì chiến tranh là đồ vỡ, tan nát, chết chóc, là bi thảm, đau thương. Nhưng chúng tôi chỉ muốn rằng, thế hệ chúng tôi chịu đựng chiến tranh. Phải đánh cho xong, phải thắng hay bại ở trong thế hệ chúng tôi. Còn con cháu chúng tôi, phải được hưởng một sự hòa bình vĩnh cửu.

Nếu thực hiện cái hòa bình giai đoạn này thì có khác gì nuôi dưỡng chiến tranh. Để rồi tái diễn ở thế hệ con cháu chúng tôi. Không có quyền mỗi một dù rằng phải theo đuổi cái chiến tranh, này thêm hai chục năm nữa. Lũ nhỏ lớn lên, sẽ thay thế lớp già chịu đựng chiến tranh, để kiến thiết chứ không phải để phá hoại bằng bom đạn.

Tôi không biết gì đến những chữ bò cẩu hay điều hòa, Tôi chỉ nghĩ tới những điều làm sáng sủa đất nước này. Nước Giao Chỉ là nước tôi không thể nào để cho những người khác như Pháp, Mỹ, Nhật, Đại Hàn, Trung Hoa dân quốc, bàn về chuyện nước Giao Chỉ.

Ái cũng chỉ nghĩ tới lợi cho nước họ... U Thant, tuy làm Tổng thư ký của Liên Hiệp Quốc nhưng nước của ông ta là Miền Điện thì lại nằm cạnh thẳng không lồ Trung Cộng. Dù sao chẳng nữa thì ông ta vẫn «cáy» cái thẳng vừa khỏe, vừa ngu. Ông ta phải nhìn nó, về phe với nó cũng là phải. Chúng ta có phản đối cũng phí lời.

Còn những nước ở chung quanh Giao Chỉ này thì tại sao lại thích cái hòa bình giai đoạn. Cũng chỉ vì lợi riêng của nước họ. Tái thiết hậu chiến thì không có nơi nào ruộng sỏi, giếng mật hơn là miền Bắc, chịu đựng sự tàn phá gần bốn năm nay. Còn kỹ nghệ hóa thì không miền nào «đẹp» cho bằng miền Nam Giao Chỉ, cả một miền đông dân cư, mà không có tới một xưởng máy lớn. Cái kỹ nghệ nông nghiệp là môn sở trường của dân tộc Giao Chỉ thì đã ngắc ngoải vì thuốc khai quang, và một câu tuyên bố năng của một ông kỹ sư

nước Cờ Hoa: phải hai mươi năm nữa, cây cỏ ở vùng rắc thuốc khai quang, mới có thể trở lại được sự sống bình thường.

Nhiều lúc tôi cứ lần thần nghĩ rằng, cái sung sướng nhất của thằng dân Giao Chỉ bây giờ, là thắng được Cộng Sản mà không phải chịu đựng thiệt hại. Nhưng tôi thấy ngay rằng vấn đề đó chỉ là vấn đề không tưởng. Tôi không nắm vững được những cái thế tất thắng tất bại của ta và địch như Quách Gia thời Tam Quốc, đã bàn luận về cái thế tất thắng của Tào Tháo và cái thế tất bại của Viên Thiệu.

Cái bất lực của tôi cũng là cái bất lực của tất cả những người bạn chung quanh tôi. Một toán quân Cộng Sản khi đã rút lui vào khe núi, là chúng tôi... đành chịu. Bom na pan, bom miêng, bom nỏ cao, thả vào khe núi vách núi đá cứ trơ ra, không thêm chuyện mình. Nhìn vào những cái đó để rồi thờ dài mà không biết đến bao giờ mình thắng trận.

Chỉ còn trông mong vào lũ em tôi, là con tôi, thắng chúng nó như đã thắng một trận ở trường Polytechnique. Montréal. Nghĩa là chỉ còn trông mong vào văn hóa. Nhưng các ông làm Văn Hóa ơi, hãy nghĩ tới lũ em cho chúng nó đi du học đi. Giữ chúng nó lại ở đây nào có ích gì rồi lại chích thêm cho chúng nó một ít nọc độc bất mãn.

Những ngày giữa tháng mười là ngày khai trường trong tuổi ấu thơ của tôi. Xin cho tôi nghĩ những kỷ niệm đẹp của học đường. Chúng tôi đã chán nản nhiều lắm rồi khi nghĩ tới Bộ Văn Hóa đã có những ông tổng trưởng thuộc đủ các ngành từ giáo sư, bác sĩ, tướng lãnh và... mai mĩa hơn, lại có một ông thứ trưởng thâm phẩu.

Tôi xin trích ý kiến của một bạn đọc: Văn hóa ngoại lai, nê dịch đã tai hại thì cái nê dịch bởi bẽ, khổ xanh, khổ đỏ lại còn tai hại bạc triệu. May làm sao, con em chúng ta đã thoát được ra khỏi cái vòng đó khi Nhà Nước không để cho ông Trương Mậu đặc trách về nền văn hoá.

Nhưng xưa đã sao thì nay vẫn vậy. Ông Lông Vịt treo giải xuất cảng văn hoá, với giải thưởng mười ngàn đồng, bằng ông Ba Tàu-Chợ lớn, treo giải múa lân. Ngày xưa tướng hai sao kiêm tướng số, coi về văn hóa thì nay cũng có những y sĩ, thâm phẩu, lãnh đạo văn hoá. Có phải là một sự vá vúi rách nát, luộm thuộm, không đường lối hay không?...

Xuất bản một cuốn sách giáo khoa, muốn bán cho học trò, cũng phải có tí tí trà nước với các ông Hiệu trưởng, để giới thiệu sách mình. Thế thâm hơn nữa là sách giáo khoa bán đại hạ giá, bày đây via hề Lê Lợi, cạnh W.C. rất nặng mùi. Có cần ngọn lửa của Tân Thủy Hoàng để làm lại một cuộc «phản thư» nữa hay không?...

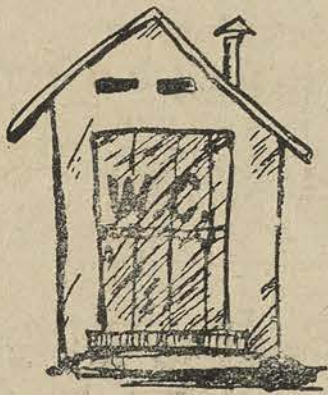
Ông y sĩ, đọc đến câu thơ Chế Lan Viên «tháp chàm lơ lửng rên than», nếu phụ trách về văn hoá, sẽ không ngần ngại phê vào bài thơ: rửa sạch plaie, xúc thuốc đỏ,...

Ông thâm phẩu phụ trách về văn hoá, sẽ tuyên phạt học trò bằng câu: xử khuyệt tịch trò X.Y., tội danh vãng mật bất hợp pháp có tái phạm, dự liệu ở chương 7 điều 3 nội qui canh cải của trường.

Vậy mà tính đến chuyện trao đổi văn hoá... Có còn gì nữa không hay chỉ là con số không to tồ bở.

ĐỀ HỨC CÀN

chẳng mừng tí nào

► CUONG SINH

Mấy hôm nay, cả thế giới đồn đãi ồn ào về vụ ngưng ném bom xuống miền Bắc. Đi xa hơn nữa, có người đoán mò rằng mọi việc đã bàn cãi đúng từng chi tiết rồi. Chỉ cần quyết định ngưng ném bom là ngưng bắn, ngưng chiến luôn.

Quả thật, được như thế thì ai cũng phải mừng. Thế mà, Cuong Sinh tức chẳng Điên này chẳng mừng tí nào. Sao vậy?

Đại phạm, nói đến Hòa bình tức là hết loạn lạc. Nhưng cái nước Đại Ngu, cái dân Giao Chi này kỳ quái lắm. Hòa bình tới là nội loạn khởi đầu. Mặc dù, bom còn rơi, đạn còn nổ, người còn chết, tài sản còn nát tan... mà các phe phái chính trị và tôn giáo đều đã chuẩn bị để xơi nhau rồi. Làm như dân tộc này không giết nhau, không hại nhau, không hãm nhau là mất truyền thống.

Tại sao lại cứ nghĩ đến chuyện bắn như thế hờ các ngài chính khách? Các cụ tu hành?

Tại sao các cụ làm ăm lên, nay đòi hòa bình, mai đòi hòa bình mà đến khi hòa bình tới thì lại mưu mô những chuyện chẳng hòa bình tí nào? Từ bi đầu? Bác ái đầu?

Tại sao các ngài không tìm cách giải quyết hộ các tai nạn khi hòa bình tái lập.

— Làm sao để nuôi dưỡng ngót 500.000 em bé mồ côi, hoặc què quặt vì chiến tranh?

— Làm sao để phòng nạn trộm cướp mỗi khi biện pháp giải ngũ được ban hành? Ở Âu Châu, Mỹ Châu, các tay anh chị uống máu không tanh phần nhiều lại là các anh hùng đã từng có anh dũng bội tinh cả. Họ đã trót hăng máu, đã được huấn luyện để trở nên hăng máu và thích giải quyết việc đời bằng máu. Có công việc ăn làm cho họ chưa?

— Làm sao giải quyết cho 200.000 chị em ta đang bán tròn nuôi miệng, mà đa số đều mang bệnh Hoàng Mai, Tùng Lâm? (tục gọi là tìm la và lậu).

— Làm sao tẩy não được những tên anh hùng rơm, chính khứa đã trót sa chân lỡ bước vào con đường dân biểu, nghị sĩ, đoàn viên các môn phái tà đạo? Đó là mới nói về việc cấp tốc cứu người. Còn công việc cứu nước chưa nên bàn đến. Việc này lâu dài, phải đợi cụ Vũ Quốc Thúc cho biết ý kiến trước. Lần lượt sẽ nói tới kinh tế hậu chiến, quân sự hậu chiến, giáo dục hậu chiến, thanh niên hậu chiến, tôn giáo hậu chiến... và cả chính trị hậu chiến, CON ONG HẬU CHIẾN nữa.

Ồi! Tại sao đau khổ vì chiến tranh mà nghe nói tới ngưng bắn lại chẳng dám mừng? Vì rằng mừng sớm quá cho một cảnh tượng tàn khốc thì nào khác chi ngừng tay dao đâm vào kẻ khác lại quen tay đâm ngược vào bụng mình?

Ngay bây giờ:

— Việt Cộng có thể rút quân về Bắc?

— Giải phóng Miền Nam rút vào mặt khu đợi giải pháp chính trị.

— Quân Mỹ tập trung vào căn cứ...

Nếu sự việc xảy ra như thế thì cũng đáng mừng. Nhưng vì quá lo cho cảnh "nồi da xáo gân" nên cũng không mừng nổi. Có mừng chẳng, chỉ có mấy cha đang ôm ấp cái mộng hắt chân, hắt cẳng lẫn nhau, xây lại lâu đài ảo tưởng trên đống ảo tưởng cũ rích là khoái thôi. Thời cơ chúng mày đã đến rồi đó. Hãy tiến lên làm trò nữa cho ta xem: Hỡi anh chột, anh lè, anh lòi, anh phệ...

đối thoại với người sạch

Xin cảm ơn, cảm ơn tất cả Kính thưa quý bạn, quý bạn đã gửi về đóng góp vào số đây tuổi tôi Con Ong đông quá. Chúng tôi đã để dành hai trang (khen, chê Con Ong), vào giờ phút sau cùng, vậy mà khi báo lên khuôn, thư về vẫn tấp nập. Bóc ra coi, thấy chữ "đóng góp vào số đây tuổi tôi" mà nhìn trang báo đã lờ năm tên hình trên máy, bên có một sự ngậm ngùi, tiếc rẻ. Đành cảm ơn và xin lỗi tất cả quý bằng hữu Con Ong.

Khoảng đất để dành cho mục này quá nhỏ. Chỉ có một trang thì (cái thằng cầu tiêu) đã năm chình ình ngay một nửa. Chúng ta chỉ còn có một khoảng đất nhỏ để cho bao nhiêu người cày. Gõ thì có bao nhiêu, chúng mình làm gần đó vậy. Một lần nữa, xin vạn tạ...

Và sau đây xin lại đối thoại với người sạch.

Bạn H.S.T.H. (Saigon) Tên gì mà khó hiểu thế?... Học Sinh Trung Học chẳng?... Nhưng mà thôi, chẳng cần tìm hiểu làm gì. Bạn thích dấu tên mà bạn lại đi hỏi tên người... Bạn hỏi tôi hai câu:

— Chủ bút Thương Sinh có phải là Duyên Anh không?...

— Lữ Bố, có phải là Bố 68, và là giáo sư Lữ Hồ không?

Bạn tò mò quá... Cho là phải thì là phải, mà cho là không phải thì lại là không phải... Cái triết lý của đạo Phật ở trong cái hư ảo đó. Bạn đừng đề ý đến tên chúng nó, chỉ biết rằng bài của những thằng đó viết, có người được hay không... Thế thôi. Bạn nói rằng bạn bị lấy nặng văn chương

Con Ong... Chúng tôi xin can vì chúng tôi không có làm văn chương...

BẠN TRƯƠNG KỲ THANH (Vũng Tàu) Bạn xi và chúng tôi kỳ quá. Xin ghi những điều bạn chữ chúng tôi ra đây cho vui về cả làng:

- Các đại huynh chữ giỏi.
- Biết chữ mướn.
- Biết bớt chữ để găm tí.
- Bớt thơn để các đại huynh đứng vững, ăn dơ, tấn dóc.

— Các đại huynh chỉ biết sưu tầm tin vì chỉ ở nhà phi với tàu... v.v...

Bạn chữ chúng tôi nhiều lắm, nhưng đại khái ở trong những tiêu đề trên. Bạn đề nghị đổi lại tuần báo Con Ong là tuần báo đối lập với những kẻ ngã ngựa hoặc đi doang...

Ồi, Ái, Ui cha... Đau cho chúng tôi quá. Không biết phải trả lời với bạn như thế nào đây Đất Vũng Tàu đã làm cho bạn để trở thành quá khích, vì ở đây có những hành động bị đi lộ liễu quá. Một độc giả đã than phiền về bà hiệu trưởng trường Nữ tiểu học, về một ông xã ở Long Điền, về nhà hàng Thiên Thai, về các thầy Cảnh sát Vũng Tàu, bao bọc cho em út hành nghề... Chúng tôi không giận bạn vì nơi bạn cư ngụ (Bến Đình), từ chỗ đó xuất độc Lê Lợi, Võ Tánh, Lê Lai, Nguyễn Thái Học, Ngô Tùng Châu, tịnh xá Ngọc Bích, tịnh xá Ngọc Hương... đã có nhiều chuyện về mướn nhà, mua đất... Rất cảm ơn những lời chữ...

BẠN LÃO NỮ (Saigon) Không hiểu gọi là Bạn, có điều gì phạm thượng không?... Những điều mà bạn viết trong thư cũng là ý kiến của chúng tôi, Khi Ngô Khởi qua đầu Sở, đã làm ra thuyết Ngô Khởi, bớt lương của những người làm lớn nhưng không mệt nhọc, để tăng lương cho quân lính, vì quân đội mạnh thì nước mới mạnh. Đồng ý, đồng ý lắm. Nhưng hiện giờ, đầu thế nào tìm được một ông tướng như Ngô Khởi của thời xưa, chia đôi bát canh cùng ăn với lính, và lúc buồn lại cỡi áo, vật nhau với lính cho vui. Thiên hạ lại còn chữ Ngô Khởi hơi kỳ đấy, bạn ạ! Thân...

BẠN TỔNG VĂN NHÂN (SAIGON) «Khi ông chủ báo bị bịp» của bạn đã được trao lại cho chính ông chủ báo đó Xét vì trường hợp «Tứ Núp tôi», lúc hăng tiết viết bên bài ông Thiệu tá đi đánh bạc bịp, trong bài «xi phé, ta lay mi», cũng đáng hưởng trường hợp giảm khinh. Xin bạn tha cho. Sẽ tổ tôi chuyện ông Thiệu tá đó cướp được một nữ ca sĩ về làm bé. Bạn nói tới ông vốn dòng tôn thất tên ông ta thơn tho lắm, là tiếng hét của loài chim có mùi hôi, chúng ta biết tới ông ta liền. Xin vạn tạ vạn tạ.

BẠN N.V. HUƠNG (Tân Định) Bạn viết rằng khi đề các ông Tỉnh trưởng và Quận trưởng làm người đầu số trong việc bài trừ tham nhũng, thì việc bài trừ tham nhũng khó mà thành. Vì rằng các ông đó, thường là một sĩ

quan cấp Tá, thì khi có vợ một ông tướng mở Bar, các ông đó có dám đóng cửa Bar đó hay không?...

Bạn lấy những thí dụ ở Bình Dương và Bến Cát, trường hợp trên đã xảy ra rồi. Chúng tôi chỉ xin ghi chép ý kiến của bạn ra đây mà thôi có lời bàn e tổn công, tổn giấy...

BẠN ĐÌNH CÔNG HOÀI (KBC 4941) Bạn là Binh nhất Quân dịch, đã trả nợ xong 36 tháng và hiện nay, nhà nước đã lấy lời của bạn hơn 6 tháng rồi. Bạn viết là 6 tháng mồ hôi và nước mắt của bạn vì bạn là con một, có mẹ già trên 75 tuổi, có giấy chứng thực đang hoang.

Thế mà Luật tổng động viên, mang danh là công bằng nhất thế giới, đã không nghĩ gì tới bạn mà chỉ nghĩ tới những người bất tuân và đã được hoãn... Rồi bạn lại có ý định... tự giải ngũ.

Ồ hó, chuyện này thì phải hỏi đến ông quan tư Hoàng Ngọc Liên, một chuyên viên giải đáp về động viên, quân dịch. Còn về phần tôi thì chỉ thành thực khuyên bạn không nên... tự giải ngũ. Làm lao công chiến trường, thì thà rằng dơ ngược ra cho thằng Cộng Sản nó độp một phát AK, còn sướng hơn. Ráng chịu đựng.

BẠN TR NHR NHỘNG (KBC 4685) Bài phiên luận về chó của bạn rất đáng đồng tiền, bát gạo. Sẽ chuyển cho Nà Cầu để nó đi vào mục Phú De. Cho giữ lời hỏi thăm

Lam Giang và Võ Hồng. Cứ tiếp tục phiên luận về Luật Sư Rùa. Nếu chúng tôi tăng số trang hay phát hành bán tuần báo, văn chương đầu hết của bạn sẽ được mời về ngự trên ngai ngay lập tức.

BẠN NGÔ NGUYỄN ĐỊCH (KBC 4828) Bài phóng đại của bạn chỉ đáng có một nửa. Đáng lẽ thì trích bài của Bạn đăng cho độc giả đọc cười chơi, nhưng suy nghĩ kỹ thì thấy không nên, bạn ạ. Người ta đã thành vợ, thành chồng, cần phải đề cho người ta sinh con, đi cái. Nếu chỉ vì cái mồm của chúng mình mà vợ chồng người ta không đẻ đại được thì quả thực là một cái tội. Thân lắm.

Cùng tất cả các bạn giữ thư tới Con Ong.

Cứ từ từ, cứ thong thả... Đại trả lời ở mục đối thoại này. Nếu thấy chậm thì cứ việc chữ thôi. Tại của bạn gần hơn tại tôi. Chữ là bạn nghe hết đấy. Thân.

CON ONG

PHÚ ĐỀ GIAO CHỈ

TIÊN SƯ CHA THẮNG NÀO GÂY CHIA RẼ NAM BẮC

Người Bắc di cư không có cái tội gì cả. Chỉ có mỗi cái tội cần cù, chăm chỉ. Họ thua Cộng Sản phải bỏ cửa bỏ nhà bỏ nơi chôn nhau cắt rốn vào Nam làm kiếp Do Thái Giao Chỉ không phải vì không dám chống Cộng, không phải vì hèn nhát. Ông Tôn Thất Đính, trong "Hồi Ký Cuộc Đột Binh Nghiệp" đã viết rõ cái thực trạng thâm trầm của Việt Nam từ 1946 tới 1954. Những người chiến đấu chống Cộng ở miền Bắc, ở miền Nam hay ở miền Trung, rất cuộc, chỉ là nạn nhân của một âm mưu chó đẻ giữa thực dân và Cộng Sản. Thêm vào đó là tài lãnh đạo của những lũ bồi Tây! Dù sao, những người Bắc chăm chỉ hạt bột di cư vẫn biết thân biết phận mình là bọn ở đợ ngay trên đất tiên minh. Phải tự biết thân biết phận vì, tới ngày nào đó, sẽ có những kẻ thích gây chia rẽ bảo cho họ biết họ là kẻ mất đất ở nhờ. Đang có những kẻ chửi vào "lũ Bắc Kỳ di cư" trên mặt báo. Không sao cả, dân Do Thái mới chịu đựng tài lắm. Nghiến răng chịu đựng. Và chỉ tui thân sơ sơ.

Tui thân và tự nghĩ mình có tội gì nhỉ? Có phải tất cả những người Bắc di cư đều là con chiến của những ông cố đạo tặc quái quái tại những vùng định cư dưới trướng "ai ông Ngô Đình Diệm"? Có phải tất cả những người Bắc di cư đều là lũ điếu đêm của bọn chính khách xôi thịt Bắc Kỳ đã luân phiên mùa may tại chính trường miền Nam? Có phải tất cả những người Bắc di cư đều xuất phát từ Viện Họa Đạo, xuống đường đã đảo các nhà lãnh tụ miền Nam? Có phải tất cả những người Bắc di cư đều coi ông Nguyễn Cao Kỳ là mình chủ? Có phải tất cả những người Bắc di cư đều là một anh chủ báo hồn xược Bắc Kỳ, được thời thì coi đồng nghiệp miền Nam bằng nửa con mắt? Không, dân Bắc có truyền thống... kén chọn, lại nổi tiếng khó tính. Với họ, những thứ đã mùa may trên sân khấu chính trị, đã ăn nói hồ đồ chỉ là bọn ngáp phải ruồi địa vị. Người Bắc rất đau khổ vì sự ồn ào của bọn ngáp phải ruồi.

Còn người Nam có phải là một, hai ông chủ báo? Có phải là một vài ông chính khách tép riu? Không, không bao giờ người Nam hèn hời, thiếu độ lượng thế. Bản trường ca tình tự dân tộc chỉ có mấy nốt... bản. Nếu người Nam coi người Bắc, người Trung như bọn mọi Mỹ trắng coi người da đen, có lẽ, người Bắc đang mang thân phận lưu đày giữa quê hương yêu dấu. Hơn mười năm chung sống, người Nam đã oao học người Bắc, đã bồi hồi hy vọng về miền Bắc cho người Bắc như giồng Cửu Long bồi lớp phủ sa lên đồng ruộng miền Nam. Những đứa thích chia rẽ Nam Bắc là "lũ ông đưa muốn đâm chân bàn của chúng lên mối quan tự dân tộc, là những đứa mất gốc quên hẳn huyền thoại "trăm con trăm trứng" trong cái bọc đẻ ra hai tiếng đồng bào, hai tiếng nói tha thiết nhất của loài người mà chỉ ai là dân Việt mới hành diện có. Đồng bào miền Nam, đồng bào miền Bắc đồng bào miền Trung đồng bào Việt Nam đồng bào ta. Vậy thì kết luận: Tiên sư cha đứa nào gây chia rẽ Nam Bắc Trung.

TẶNG ÔNG LÊ MINH TRÍ CUỐN TRUYỆN DÀI MÙA MÙA THU

Nhật báo Tiếng Vang số 1429 xuất bản ngày 22-10-1968, ở mục "Thiên Hạ Rủ Rỉ" bạn Tú Nốp đã viết một mẫu bài như sau:

Ông bác sĩ tai mũi họng Lê Minh Trí lên cầm quyền ở Bộ Giáo Dục đã tỏ ra là con người sắt đá. Ông đã kích việc cũ, người cũ tum lum, rồi cách chức, thuyên chuyển nhân viên thuộc quyền không cần giải thích. Thái độ can đảm đó đáng khen lắm, nếu đã kích có xây dựng, và cách chức, thuyên chuyển có công bằng. Được như vậy thì quả là ông Giáo Dục có gan làm khi lên voi mà không sợ chửi khi xuống chó.

Nhưng nếu thái độ đối với công việc và nhân viên trong Bộ đang còn phải "chờ xem" để phân xét, thì thái độ của một số người vây quanh ông Tổng Trưởng đối với ký giả báo chí lại cần phải nói toạc ra để ông Tổng Trưởng sửa chữa lại. Thái độ đó là thái độ bèn trọng, bèn khinh đã xảy ra hôm ông Tổng [thăm viếng Trường Đại Học Văn Khoa. Người của ông Tổng tuyên bố họp kín, không cho ký giả vào nghe thuyết trình, nhưng một số đồng ký giả Bắc bị gạt ra ngoài lẽ đã than phiền rằng, người của ông Tổng đã cho hầu hết những ký giả Nam tự do ra vào phòng họp. Sao lại có chuyện kỳ thị Bắc Nam với cả ký giả? Sao lại có chuyện bèn trọng bèn khinh với ký giả như vậy? Ông Tổng dù là người Nam, ông Tổng cũng chẳng nở làm vậy, thế mà người của ông Tổng, mang danh là người của Bộ Giáo Dục, lại thiếu hiểu biết về công dân giáo dục như thế thì thật là đáng tiếc. Không có sách công dân giáo dục nào dạy người Việt Nam chia đồng bào làm hai giống người khác nhau, thì tất nhiên ký giả Nam Bắc đều là người

Việt là tất phân biệt, chia rẽ làm gì cho đặc tội với đến tộc, với Tổ Quốc.

Tuần báo Con Ong không một lời bàn Mạo Tôn Cương mà chỉ có nhã ý tặng ông cuốn truyện dài Mùa Thu của Duyên Anh để ông đọc và bắt lũ thuộc hạ của ông đọc. Cứ đọc đi, dẫu ngu dốt lắm cũng hiểu được một vài điều trong cuốn truyện dài viết về tình yêu dân tộc, ở đó, Duyên Anh ngợi ca người miền Nam hết mình. Xin ông Tổng trưởng Lê Minh Trí cho người tới nhận sách tặng. Chúng tôi đã mua cuốn Mùa Thu ở tiệm sách để tặng ông. Do đó, không có bản quý và không cả chữ ký của tác giả.

TẠI SAO TÔI THÍCH ĐI BẮT CHÓ

Một nhật báo nọ vừa mới ra đời. Báo của hai con người lớn mang nhiều hoài bão lớn. Hai con người lớn này chế ra cái mục "Tại sao" trên báo. Tỷ dụ "Tại sao tôi thích đọc Tiểu Ngạo Giang Hồ", "Tại sao tôi làm báo?", "Xét rằng "tại sao" không có gì mới mẻ cả. Nó cũ mèm từ thuở Tinh Việt Văn Đoàn của hai đại văn hào La Mã Phạm Đình Tân và Phạm Đình Khiêm, mỗi tuần, bốc một danh nhân Giao Chỉ dâng đàn diễn thuyết "Tại sao tôi trở thành luật sư?", "Tại sao tôi trở thành bộ trưởng?", "Tại sao tôi trở thành ma cô, tú bà?" vẫn vẫn thì chỉ sĩ Ngô Đình Diệm leo lái chiếc ghe dân tộc lên cõi...Niết Bàn! Tinh Việt Văn Đoàn đâm ra mắt bố nó cảm hứng.

Nay, trên báo nọ, có bà đầm đầu hót "Tại sao tôi thích đọc Tiểu Ngạo Giang Hồ", kẻ bắt chó này bỗng ngứa ngáy miệng, muốn vi vu vài đường "Tại sao tôi thích đi bắt chó". Tại sao Nã Cầu thích đi bắt chó? Đó mới là một sự khó diễn tả. Chứ, tại sao thích đọc Tiểu Ngạo Giang Hồ thì từ một cụ lý đến một đười cũng dư sức diễn tả, lạ là phải bốc một tay thợ cái! Tại sao tôi thích đi bắt chó? Tại vì cuộc đời chúng ta đang sống nhe răng đầy bựa ra đây, nhiều chó quá. Mỗi số Con Ong là một lỗ chó diễn trò chó má. Tôi là người, tôi ghét chịu chó. Và tôi phải cầm trọng đi bắt chó về phủ de. Đối khi tôi bắt được tôi. Vì tôi cũng là chó! Những kẻ tưởng mình ghe gom nhất, oanh liệt nhất, đao to búa lớn nhất, quan trọng nhất đều là chó tuốt mo. Chẳng hạn tôi. Tôi ngờ tôi là người nên đòi cái quyền làm người để đi bắt chó. Than ôi, sau khi làm một phát tự xét, tôi chỉ là chó hai chân hơn chung với bảy chó hai chân. Chó hai chân bàn hơn chó bốn chân, các cụ ạ! Nhưng bàn nhất là tôi cứ đòi đi bắt cả chó bốn chân lẫn chó hai chân. Tôi cũng ăn cứt song tôi vẫn đòi tiêu diệt những thằng ăn cứt!

MỘT GÀ GIAO CHỈ BỘI TINH CHO ÔNG KỸ SƯ NGUYỄN QUÝ ĐỊNH

Ông kỹ sư súc khoa Nguyễn Quý Định là một người có tinh thần hài hước năng. Trong buổi nói chuyện gà tại trụ sở Hội Cựu Chiến Sĩ Việt Nam bên Chợ Lớn, ông kỹ sư gà vịt Quý Định khuyên dân Giao Chỉ nên nuôi gà lai vì gà lai vị như gà lai (gà lai Giao Chỉ lai Tây, Tàu, Mỹ). Gà lai "thơm" hơn gà chính giống cha hoặc mẹ thế nào thì gà lai cũng thơm thật, to con, này nọ thế ấy. Gà lai còn có đặc điểm dớp suốt ngày đêm. (Không biết có "chơi nhau" suốt ngày đêm?) Ông kỹ sư gà tiết lộ rằng nhiều ông to bà bự đã ăn chặn gà nhập cảng khi gà vừa chân ướt chân ráo sang Giao Chỉ. Các ông to bà bự "thường biu diễn nghệ thuật nhắc tô lô phôn "nhờ một tí". Ông kỹ sư gà khuyên dân không nên mua gà ở trung tâm nhà nước về nuôi vì bọn gà này đã bị "công chức hóa" nên chúng chỉ biết dớp rồi tro thân cụ ra, chả chịu lớn tí nào. Cuối cùng, sau khi đã quảng cáo gà lai, nhà kỹ sư gà vịt kết luận, riêng ông, ông thích ăn gà Giao Chỉ thuần túy... dân tộc. Vì gà Giao Chỉ do dân nuôi, thả rông, gà ăn côn trùng, hay đánh lộn, hay "chơi" nhau, thịt rắn chắc hơn, ngon hơn.

Bài nói chuyện gà của ông kỹ sư gà rất được tán thưởng trên ba quan điểm:

- Là diễn giả, ông kỹ sư gà đã biết hài hước để lôi cuốn người nghe.
- Là công chức, ông dám nói thật về nền gà lai ở trung tâm nhà nước.
- Là người Việt, ông biểu dương tinh thần "ta về ta tắm ao ta".

Điểm thứ ba đáng suy tôn ông nhất. Khi đất nước đã mục rữa vì những tâm hồn vong bản, hãy còn một người thượng tôn tình thân dân tộc bằng cách chỉ ăn thịt gà Giao Chỉ "xăng puộc xăng" thì, nhân danh loài gà bé nhỏ Giao Chỉ, Nã Cầu bành diện gắn lên ngực nhà kỹ sư gà vịt Nguyễn Quý Định một cục Gà Giao Chỉ Bội Tinh to bằng cái phao câu gà. Những kẻ hay miệt thị sản phẩm do dân Giao Chỉ chế ra hãy đi diệt vớ cho ông Nguyễn Quý Định.

GIÁM ĐỐC CHÍNH TRỊ NHIỀU HƠN NHỮNG ĐỒNG RÁC

Một hiện tượng mới trong làng báo Giao Chỉ hôm nay là hiện tượng: giám đốc chính trị! Chừng 6.7 nhật báo không có chỗ làm cảnh cho các ông giám đốc chính trị, còn lại, mỗi nhật báo là một ông giám đốc chính trị. Giám đốc chính trị nhiều hơn những ở đồng rác. Mà giám đốc chính trị làm cái trò gì nhỉ? Những nhật báo không có giám đốc chính trị có cảm thấy như thiếu một sợi lông không? Nước chúng ta nhiều chính trị gia quá. Chính trường thiếu đất cho quý vị ấy mùa vãi lưới, quý vị ấy phải ào ào đổ bỏ vào làng báo. Khiếp ghê! Ma Cạo nhà báo đang lên, hiện đang làm Giám đốc chính trị cho tuần báo Nóc Độc. Vì hẳn không có nghề nghề gì phải xin chức Giám đốc chính trị để tán oai cho dễ. Chứ những vị như vị Nghị Sĩ Mai Văn Hàm, danh vọng đã tràn phè, còn bắt thêm cái chức Giám đốc chính trị làm chi nhè? Nhờ quý vị một tí. Tiện đây xin thanh minh ông Nguyễn Văn Ôn tự Huỳnh Liên, giám đốc chính trị nhật báo Tiếng Việt không phải là chiêm tinh gia Huỳnh Liên. Chiêm tinh gia Huỳnh Liên không bỏ nghề, không đoán sai số mạng Chu Tử như lời đăng quảng cáo của báo Hòa Bình.

CON ONG SỐ 44

CON ONG số 44 sẽ là số báo mang chủ đề "Từ quốc khánh đệ nhị cộng hòa nhìn lại quốc khánh 26 tháng 10". Số báo này sẽ làm sống lại nền văn hóa giải phàm, đặc san suy tôn cụ Diệm của lũ "phi cầm phi thú" và lũ cây cáo đệ nhất cộng hòa. Ban đọc sẽ tìm lại những văn thơ bất hủ cổ thơ của thi bá Huỳnh hữu Nghĩa trong tập thơ trữ danh tựa đề "Việt Nam ngày nay". Tổng thống Diệm có đáng suy tôn? Bọn cây cáo này đã suy tôn quá kỹ cụ Diệm để cụ ấy phải sớm về nước Thiên Đàng? Số báo cảnh cáo những ai tự thân thánh hóa mình. Khi một nhà lãnh đạo tự cảm thấy mình quan trọng quá cỡ thợ mộc, nhà lãnh đạo ấy sẽ đi vào chỗ tự diệt. Từ ông Diệm, ông Khánh tới ông Kỳ đều đi doang sự nghiệp vì bị cây cáo lấp ống đu đủ vào đít thời phong? Hãy đón đọc Con Ong số 44.

TUYÊN NGÔN CỦA NHÓM CON ONG

Trong vài số báo tới, nhóm Con Ong sẽ đăng tải một bức tuyên ngôn dưới hình thức ba lá thư dài gửi chính phủ Mỹ, các nhà lãnh đạo Bắc Việt và các nhà lãnh đạo miền Nam Tự Do. Những người Cộng Sản Việt Nam đã phá sản quê hương Việt Nam rông rã hai mươi năm trời sẽ phải nghĩ gì, làm gì khi giữa tay nhận đô la của Mỹ? Dân tộc Mỹ sẽ nghĩ gì, làm gì khi các nhà lãnh đạo của họ đã nuốt những lời hứa ở hội nghị Honolulu? Những người lãnh đạo miền Nam phải làm gì trước một tình thế mới? Hãy chờ đọc những giồng chữ tha thiết nhất của những đứa chưa quá 36 tuổi nhưng đã nhiều lần bị phản bội tàn nhẫn.

SẼ CÓ BÚT CHIẾN KHỐC LIỆT GIỮA CÁC LÃNH TỰ DUY DÂN ĐẢNG VÀ VĂN HÀO NGUYỄN MẠNH CÔN

Tác phẩm TÌNH CAO THUẬNNG của nhà văn kiêm bình luận gia chính trị, kiêm lãnh thuyết gia Nguyễn Mạnh Côn đã được phát hành khắp nơi. Trong tác phẩm này, ngoài một đề nghị lý tưởng cho phụ nữ Việt Nam (ăn chơi thả cửa—Yêu bừa) bài trước khi lấy chồng nhưng lấy chồng rồi thì phải áp dụng triết đề câu "xuất giá tòng phu, phu tử tòng tử" của Khổng Tử) Nguyễn Mạnh Côn còn bác bỏ huyền thoại "nội giồng Bách Việt" xuống miền Nam từ sông Dương Tử bên Tàu. Duy Dân đảng khu khu cho rằng những dân tộc ở Đông Nam Á có ba nội Đò là nội Hán, nội Di và nội Việt. Nội Hán khỏe nhất đánh bắt nội Di phiêu bạt thành Cao Ly, Nhật Bản. Nội Việt tức là giồng giống Bách Việt di cư xuống miền Nam thành Việt, Thái, Mèo, Mên, Lào, Mường, Mã Lai, Pa, Pu Châm, Ngái Lầy, Phi luật Tân. Nay nhà văn Nguyễn Mạnh Côn bác bỏ huyền thoại Bách Việt, tất nhiên, sẽ có bút chiến khốc liệt giữa ông và Duy Dân đảng. Ban hãy đọc LÔNG CAO THUẬNNG trước khi đọc lên những bài bút chiến. Phía Duy Dân đảng có Nghiêm Xuân Hồng, Lê Quang Luật và nhóm "những vấn đề của chúng ta" vân vân...

SỐ TỚI: Nã Cầu sẽ lột mặt nạ Bà Trưng hách xì xằng nào đã nhục mạ công khai nhân viên công lực ngay tại ty C.S.Q.C nước mặt cả trăm cảnh sát?

Chủ nhiệm kiêm chủ bút NGUYỄN VĂN MINH
Thư từ, bài vở và ngân phiếu đề tên
NGUYỄN VĂN MINH
In tại nhà in riêng CON ONG 101 Võ Tánh Sg